

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 555 - 556

Τιμή Φύλλου Δρχ. 2

Ἔτος ΚΓ΄.

Τηλ. 628.280

15 Δεκεμβρίου 1968 (Π.Ο.Η.)

Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Ποιμαντοριὴ Ἐγυῦλιος

Πρὸς τὸν ἀπανταχοῦ Ἱερὸν Κλῆρον καὶ Χριστεπώνυμον Πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος

«Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη» ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» (Λουκ. β. 14)

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ ἐπιπόθητα, Ὁ ἀγγελικὸς οὗτος ὕμνος, εἶναι ἡ πρώτη ἐπὶ γῆς χαροποιὰ ἀγγελία, δι' ἧς ἠγγέλλετο οὐρανόθεν ἡ πλήρωσις τῆς προαιωνίου βουλῆς τοῦ Θεοῦ καὶ ἐφανεροῦτο ἡ ἄπειρος αὐτοῦ εὐσπλαχνία καὶ ἀγάπη πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὅπερ ἡ ἁμαρτία κατεδίκασεν εἰς τὸν αἰώνιον θάνατον.

«Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ» ψάλλουσιν οἱ ἄγγελοι, καὶ ἡ ἀπ' αἰῶνος διατεταραγμένη εἰρήνη τῶν ἀνθρώπων ἀποκαθίσταται ὡς ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ ἐν τῷ πενιχρῷ τῆς Βηθλεὲμ Σπηλαίῳ, ἔνθα Μήτηρ Παρθένος καὶ νομιζόμενος πατὴρ ἴστανται καὶ θαυμάζουσι τὸ παράδοξον θαῦμα τῆς Παντοδυναμίας τοῦ Θεοῦ. Οἱ δὲ τῆς Ἀνατολῆς Μάγοι γονυκλινεῖς προσφέρουσι τὰ δῶρα αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ πενιχρῶς ἐσπαργανωμένου βρέφους, ὅπερ ἅμα τῇ παραδόξῳ Αὐτοῦ Γεννήσει διέρρηξε τὰ προαιώνια τῆς ἁμαρτίας δεσμὰ καὶ ἔλυ-

σε τὸ δύσλυτον ἐκεῖνο τῆς ἀνθρωπότητος αἷνιγμα, ὅπερ οἱ σοφοὶ τῶν παρωχημένων αἰώνων δὲν ἠδυνήθησαν νὰ λύσωσι.

«Δόξα, λοιπὸν, ἐν Ὑψίστοις Θεῷ», ὅτι ἠυδόκησε νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ὑπὸ πονηρᾶς συμβουλῆς ἀρπαγείσαν εἰρήνην καὶ νὰ ἀνοίξῃ τὰς τέως κεκλεισμένας τῶν οὐρανῶν πύλας, ἵνα, ἡ ἀνυψωθείσα ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας ταταπεινωμένη ἀνθρωπότης, παραστῇ πρὸ τοῦ θρόνου τῆς θείας Μεγαλειότητος καὶ λάβῃ τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς δόξαν καὶ μακαριότητα.

Τὴν ἄπειρον τοῦ Θεοῦ ἀγάπην καὶ τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαχνίας αὐτοῦ ἔχων ὑπ' ὄψει καὶ ὁ ἱερὸς Μελωδὸς ἐμελοποίησε τὸ ὠραιότατον καὶ πλήρες οὐρανοῦ ὕψους τροπάριον, δι' οὗ καλεῖ τοὺς χριστιανούς νὰ δοξάσωσι τὸν Θεὸν ἐπὶ τῇ θείᾳ τοῦ Σωτῆρος Γεννήσει. «Χριστὸς, λέγει, γεννᾶται, δοξάσατε Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε. Ἀσάτε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ,

ἀνυμνήσατε λαοί, ὅτι δεδόξασται».. Τὸ τροπάριον, τοῦτο ψάλλοντες καὶ ἡμεῖς σήμερον, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ἀνοίξωμεν τὰς καρδίας ἡμῶν καὶ εὐφρανθῶμεν πνευματικῶς, ὅτι σήμερον «ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις».

(Τίτ Β'. 14)

Τὸ μέγα δὲ τῆς ἡμέρας μυστήριον ἀναλογιζόμενοι καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἐπὶ γῆς ἐλεύσεως τοῦ ἑορταζομένου θείου Βρέφους ἐξετάζοντες, ἀφήσωμεν ὅ,τι ἕκαστος ἔχη κατὰ τοῦ ἐτέρου· εἴτε γονεῖς πρὸς τέκνα καὶ τ' ἀνάπαλιν, εἴτε ἀδελφοὶ πρὸς ἀδελφούς καὶ πολῖται πρὸς συμπολίτας, καὶ δεῦτε, διέλθωμεν νοερῶς μετὰ τῶν ποιμένων ἕως τῆς Βηθλεέμ καὶ ἴδωμεν τὸ μέγα τῆς οἰκονομίας μυστήριον. Ἐνταῦθα δὲ φθάσαντες προσφέρωμεν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ Λυτρωτοῦ, οὐχὶ χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν, ἀλλὰ δάκρυα ἐγκαρδίου εὐγνωμοσύνης καὶ εἰλικρινοῦς μετανοίας ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις. Ἀλλὰ πρὶν ἐτι ἐξέλθωμεν τῆς πόλεως, χαιρετίσωμεν τοὺς παντοιοτρόπως πάσχοντας ἀδελφούς τοῦ Κυρίου, διότι ἴσως ἐρωτηθῶμεν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκείνου Βρέφους, ἂν ἴδωμεν αὐτούς. Ἐπισκεφθῶμεν τοὺς ἐν καλύβῃ αὐτῶν μένοντας πτωχοὺς, οἵτινες δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, διότι στεροῦνται ἐνδυμασίας καὶ ὑποδημάτων. Εἰσέλθωμεν εἰς τὴν τρώγλην τῆς πτωχῆς χήρας καὶ ἴδωμεν τὰ ριγοῦντα καὶ λιμώττοντα ὄρφανὰ αὐτῆς, ἅτινα μὴ ἔχοντα ἄλλον προστάτην ἀπεκδέχονται μετὰ τῆς δεινοπαθούσης μητρὸς αὐτῶν τὴν ἐκ Βηθλεέμ βοήθειαν καὶ πατρικὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ Λυτρωτοῦ. Ἐπισκεφθῶμεν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἐστερημένους ἀνθρώπους βοήθειας, καὶ ἀφ' οὗ χύσωμεν δάκρυ συμπάθειας καὶ παράσχωμεν αὐτοῖς ὅ,τι ἕκαστος δύναται, πορευθῶμεν τὴν πρὸς τὴν Βηθλεέμ ἄγουσαν, ἵνα προσφέρωμεν τὰ δῶρα τῆς εὐγνωμοσύνης ἡμῶν πρὸς τὸν ἐν τῇ φάτνῃ τῶν ἀλόγων ἐσπαργανωμένον Δεσπότην τῆς κτίσεως. Τοιαύτη ἱερὰ ἐπίσκεψις τοῦ οὐρανοῦ Βρέφους θὰ ἐνισχύσῃ ἡμᾶς πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σωτηρίων Αὐτοῦ ἐντολῶν καὶ ἀναμνησκουσα ἡμῖν τὴν θείαν δόξαν, ἣν ἐπαγγέλλεται τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτὸ θὰ εἶναι ὁ ἀχώρισ-

τος ἡμῶν σύντροφος τῆς ἐπιγείου ὁδοπορίας μέχρι οὗ φέροντες τὸν φοίνικα τῆς νίκης, εἰσέλθωμεν εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου καὶ συμμετάσχωμεν μετὰ τῶν οὐρανίων ἀγγέλων τῆς θείας δόξης καὶ μακαριότητος.

Ἐπὶ δὲ τούτοις περιπτυσσόμενοι πατρικῶς ἐν Χριστῷ τεχθέντι πάντας ὑμᾶς, τὸ εὐλογημένον πνευματικόν Ἡμῶν Ποίμνιον, τοὺς ἡγαπημένους τοῦ Θεοῦ, ἐπικαλούμεθα ἐφ' ὑμᾶς τὴν χάριν καὶ τὸ πλοῦσιον ἔλεος τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, Κυρίου δὲ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Διάπυρος πρὸς Θεὸν Εὐχέτης
† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν
Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Αὐξέντιος

Οἰοδομητιυή Στήλη

«Οὐκ αὐτοὺς σπουδάζειν δεῖ μόνους, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄνωθεν καλεῖν βοήθειαν καὶ πάντως ἤξει, καὶ παρέσται καὶ συνεφέσεται τὸν ἀγῶνα ἡμῶν, καὶ πάντα ποιήσει ῥάδι» (Ἱερὸς Χρυσόστομος).

Εἰς τὸν ἀγῶνα πρὸς ἀποβολὴν τῶν παθῶν καὶ κατόρθωσιν τῆς ἀρετῆς πρέπει ὁ Χριστιανὸς ἐκτὸς τῆς ἰδικῆς του σπουδῆς καὶ προσπάθειας νὰ ζητῇ καὶ τὴν «ἄνωθεν βοήθειαν». «Ἄνευ ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν» λέγει ὁ Κύριος ἡμῶν ἐν τῷ ἱερῷ Εὐαγγελίῳ. Ἄνευ λοιπὸν τῆς θείας Χάριτος, τὸ βεβαίον ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται τίποτε νὰ κατορθώσῃ καὶ νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὴν ζωὴν του. Ἡ ὁδὸς τῆς ἀρετῆς, τῆς ἀγιότητος καὶ τῆς θεώσεως εἶναι δύσβατος, ἀνωφερὴς καὶ πλήρης ἀκαθῶν. Αἱ δυσκολίαι καὶ τὰ ἐμπόδια, τὰ ὅποια συναντᾷ ὁ πνευματικῶς ἀγωνιζόμενος ἄνθρωπος εἶναι ἐνίοτε δυσπερόβλητα. Μόνον ἡ πανσθενὴς χάρις τοῦ Θεοῦ δύναται νὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν θαρραλέαν ἀντιμετώπισιν τῶν δυσκολιῶν καὶ τὴν ὑπέρβασιν τῶν ἐμποδίων. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος τὸ τονίζει: «καὶ πάντως ἤξει, καὶ παρέσται καὶ συνεφέσεται τὸν ἀγῶνα ἡμῶν, καὶ πάντα ποιήσει ῥάδι». Ἡ ἄνωθεν βοήθεια, λέγει, θὰ ἔλθῃ καὶ θὰ ἐνισχύσῃ εἰς τοὺς πνευματικὸς ἀγῶνας καὶ εἰς τὰ καταστήσῃ εὐκόλα. — Ἀληθῶς ὅλα καθίστανται εὐχερῆ καὶ εὐχάριστα, ἔσιν ὅτε καὶ τὰ πλέον δυσχερῆ καὶ δυσάρεστα, ὅταν ἐπενεργῇ καὶ συντρέχῃ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ «ἡ τὰ ἀσθενή θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα». Ἀλλὰ γεννᾷται τὸ ἐρώτημα: Πότε ἐπισκιάζει τὸν χριστιανὸν ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν βοηθεῖ εἰς τοὺς πολλαπλοὺς

Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ

Ἐκάστη ἀνατολή τῆς σήμερον ἡμέρας ἀναμνησκει ἡμῖν τὸ Θεῖον ἐκεῖνο γεγονός, δι' οὗ ἡ Θεότης ἐξ οὐρανοῦ καταβούσα ἐγένετο ἄνθρωπος, ἵνα ἀναζητήσῃ καὶ σῶσῃ τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς πλάνης καὶ ἀνακαινίσῃ τὸν κόσμον. Ὁ λόγιος Χριστιανὸς ἀκούων σήμερον τοὺς κώδωνας τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ βλέπων τὰ πλήθη τῶν πιστῶν συρρέοντα εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς, ἀνατρέχει εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καθ' ἣν νῦν ζοφερά ἐπεκράτει ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ δὲ ἀνθρωπότης πλέουσα ἐν τῇ πελάγει τοῦ σκότους ἐπάλαυν ἀγωνιωδῶς καὶ ἄνευ ἐλπίδος κατὰ τῶν ἀγρίων κυμάτων τῆς ἐπικρατούσης διαφθοράς. Ἀναδιψῶν δὲ τὴν παγκόσμιον ἱστορίαν, εὐρίσκει ὅτι, ὁ κόσμος ἅπας μετὰ τὴν πτώσιν αὐτοῦ, ἀπολέσας τὴν ἰσορροπίαν τῆς ἠθικῆς αὐτοῦ πορείας ἐφέρετο ὡς πλοῖον ἀνεριμάτιστον καὶ ἄνευ πηδαλίου ἐπὶ τοῦ μαινομένου ὠκεανοῦ, ἐν ᾧ ἀγρία τῶν παθῶν καὶ τῆς πλάνης κύματα μεθ' ὀρμῆς ἐγειρόμενα, ἠπείλουν αὐτάνδρον καταποντισμόν. Ἡ εἰδωλολατρεία καὶ αἱ θρησκευτικαὶ προλήψεις, δι' ὧν, οἱ τὸ καταποντιζόμενον τοῦτο πλοῖον διευθύνοντες, ἤλπιζον νὰ σώσωσιν

κατὰ τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἀμαρτίας ἀγῶνάς του; τὸν ἐπισκιάζει καὶ τὸν δογθεῖ, ὅταν οὗτος μετὰ ταπεινώσεως, ἐν συντριβῇ καρδίας καὶ στεναγμοῖς ἀλαλήτοις τὴν καλῇ. «Αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν· ζητεῖτε καὶ εὐρήσετε κρούετε καὶ ἀνοίγῃσεται ὑμῖν πᾶς θύρα· οὐκ εἰς τὸν λαμβάνει καὶ ὁ ζήτην εὐρίσκει καὶ τῷ κρούοντι ἀνοίγῃσεται αὐτῷ» διεκήρυξαν αὐτὰ ταῦτα τὰ ἀψευδέστατα καὶ πανάχρονα χεῖλη τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Καὶ ἀλλαχοῦ: «πάντα ὅσα ἂν αἰτήσῃς θες ἐν τῇ προσευχῇ πιστεύοντες λήψῃς θες». Ὡς ἀγωνίζεται λοιπὸν ὁ Χριστιανός, ὡς ἀγωνίζεται προσευχόμενος καὶ ζητῶν συγχρόνως τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ εἰς ὅλα τὰ ἔργα του. — Ὡς μὴ λησμονῇ ὅμως ποτὲ τὸ ὑπὸ τοῦ θεωρητήμονος Παύλου λεχθέν: «οὐ τοῦ θεέλου τος, οὐδέ τοῦ τρέχοντος, ἀλλὰ τοῦ ἐλεούτος Θεοῦ». Δὲν ἀρκεῖ ἡ θέλησις καὶ τὸ τρέξιμον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν πνευματικῶν σκοπῶν καὶ εὐγενῶν ἐπιδιώξεων τοῦ κατὰ Θεὸν ζώντος ἀνθρώπου. Πρὸ παντὸς ἄλλου χρειάζεται ἡ χάρις τοῦ «ἐλεούτος Θεοῦ» καὶ ἐπιδαψιλεύοντος ἀφθονοπαρόχως πᾶν ἀγαθὸν ὕλικόν ἢ πνευματικόν εἰς τὸ πλάσμα του.

Ὅσοι, ὅθεν, ἀγωνίζονται τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς καὶ διὰ θυσιῶν καὶ πολυμύχθων ἀγῶνων προσπαθοῦν νὰ φθάσουν εἰς τὰς ὕψηλας κορυφὰς τῆς ἀγιότητος καὶ τῆς θεώσεως, ὡς ἔχουν πάντοτε κατὰ νοῦν τὸ σαφὲς λόγιον τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου: «ὁ ὁ καὶ τὸ οὐ σπενδάζειν δέει μόνος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνάγκην αὐτοῦ λατρεῖν δοθήθειαν καὶ πᾶν τὸ ἥξει, καὶ παρῆσται καὶ συνεφέσεται τῶν ἀγώνων ἡμῖν, καὶ πᾶν τὰ ποιήσει ράδιον».

αὐτὸ καὶ νὰ καταγάγῃ τὸ πλήρωμα αὐτοῦ εἰς ἀσφαλῆ λιμένα, οὐ μόνον δὲν συνετέλουν εἰς τὴν σωτηρίαν τοῦ σκάφους, ἀλλὰ καὶ ἐπετάχουν τὸν καταποντισμόν αὐτοῦ. Τὸ Καπιτώλιον καὶ ἡ Στοὰ διήλθον τὴν ἐν τῷ κόσμῳ περίοδον αὐτῶν ἀνωφελῶς· τὰ δὲ διάφορα φιλοσοφικὰ συστήματα συγκρουόμενα πρὸς ἄλληλα συνετρίβοντο καὶ ἐξαφανίζοντο ἄνευ πρακτικοῦ αποτελέσματος. Μόνος ὁ Σωκράτης καὶ ὁ μαθητὴς αὐτοῦ Πλάτων ὑπερβάντες τὰ στενὰ τῆς ἐπικρατούσης φιλοσοφίας ὅρια καὶ ὑπεράνω τοῦ πολυθεισμοῦ ὑψωθέντες, ἠδυνήθησαν νὰ προσεγγίσωσι πῶς πρὸς τὴν θείαν ἀλήθειαν καὶ νὰ διδάξωσιν ἀρχὰς ὑγιεινότητας τῶν ἄλλων φιλοσόφων. Ἀλλὰ καὶ οὗτοι μὴ ὄντες ἀπηλλαγμένοι τῶν ἐπικρατουσῶν προλήψεων καὶ μὴ ἐννοήσαντες καθαρῶς τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ὁδηγήσωσι αὐτὸν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἠθικῆς. Διὰ τοῦτο, ὁ Πλάτων συναισθανόμενος τὴν ἀδυναμίαν αὐτοῦ εἶπε τοὺς ἀξιοσημειώτους ἐκείνους λόγους, δι' ὧν θαυμάζεται ἡ λεπτή αὐτοῦ διάνοια, καὶ δικαίως δύναται νὰ κληθῇ θεός.

«Καθεύδοντες διατελοῖτε ἂν, εἰ μὴ τινα ἄλλον ὑμῖν ὁ Θεὸς ἐπιπέμψῃ, κηδόμενος ὑμῶν» (Πλάτ. ἀπολ. Σωκρ.)

Ἐκεῖνος δέ, ὃν ὁ Θεὸς Πλάτων καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἀναμένοντες προέλεγον ὡς τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, Ἐκεῖνος γεννᾶται σήμερον ἐν πενιχρῷ τινι τῆς Βηθλεὲμ Σπηλαίῳ καὶ Στρατιαὶ οὐρανίων ἀγγέλων ἀγγέλλουσι τὴν εὐφρόσυνον ταύτην ἀγγελίαν, ἥτις πλήροί χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης τὰς καρδίας τῶν πιστῶν καὶ μεταφέρει αὐτοὺς νοερῶς εἰς τὸ εὐλογημένον ἐκεῖνο Σπήλαιον, ἔνθα βλέπουσι παρθένον Μητέρα θηλάζουσαν τὸν θεῖον τοῦτον Αὐτρωτὴν ὡς θρέψας ἐν σπαργάνῳ ἐναιλιγμένον, ποιμένας θαυμάζοντας καὶ μάγους προσκυνοῦντας καὶ προσφέροντας Αὐτῷ δῶρα πολύτιμα, σύμβολα τῆς οὐρανοῦ Αὐτοῦ ἀποστολῆς εἰς τὸν κόσμον. Τὴν γέννησιν δὲ ταύτην τοῦ Σωτῆρος ἑορτάζουσα κατ' ἔτος καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἀνοίγει, ὡς οἱ μάγοι ἐν τῇ Σπηλαίῳ, τοὺς πνευματικούς αὐτῆς θησαυροὺς καὶ πλήροί θάλασσαν χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως τὰς καρδίας τῶν πιστῶν. Οἱ κώδωνες τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπὸ θαθείας νυκτός, ἀγγέλλουσι τὴν ἀνεκλάλητον ἐκείνην χαρὰν, ἣν πρὸ 19 αἰώνων εὐηγγελίσαντο οἱ οὐράνιοι ἄγγελοι ἐν τῇ στενῇ τῆς Βηθλεὲμ χωρίῳ, καὶ οἱ χριστιανοὶ ἄνθρωποι καὶ ἐν πνευματικῇ εὐφροσύνῃ συρρέουσιν εἰς τοὺς ναοὺς καὶ φάλλουσι τὸν ἀγγελικὸν ὕμνον «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ». Καὶ δικαίως. Διότι τὸ θεῖον ἐκεῖνο γεγονός, ἡ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Γέννησις, δὲν ἐγένετο διὰ μίαν μόνον ἐποχὴν, δι' ἓνα μόνον λαόν, ἀλλὰ διὰ πάντας τοὺς αἰῶνας καὶ δι' ἅπασαν τὴν ἀνθρωπότητα. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Θεοῦ Αὐτρωτοῦ εἰς τὸν κόσμον οὐ μόνον παραμένουσιν ἀπαραμειώτα ἐν τῇ πορείᾳ τῶν αἰώνων, ἀλλὰ καὶ ἐπεκτείνοντα ἔτι μᾶλλον τὸ κράτος αὐτῶν κατακυριεύουσι τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων καὶ νέει καθ' ἑκάστην προσέρχονται λαοὶ πρὸς τὴν ἀπανταχοῦ γῆς κηρυτταμένην χριστιανικὴν θρησκείαν, δι' ἧς ἐπλήθην ἡ ψυχικὴ τῶν ἀνθρώπων σωτηρία καὶ ὁ ἐξευγενισμὸς τοῦ κόσμου.

Υπήρξεν εποχή, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος προσκεκολλημένος ὢν εἰς τὴν ὕλην καὶ εἰς τὰς ὕλικὰς ἀπολαύσεις, ἐδεσμεύτο ὑπὸ τῶν θηριοδεσμάτων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐνστικτῶν καὶ ἀπεδείκνυτο πολλάκις καὶ τῶν θηρίων θηριοδέστερος. Ἀλλὰ μόλις ἐγερανίσθη ὁ Χριστιανισμὸς εἰς τὸν κόσμον, τὰ πάθη ὑπεχώρησαν εἰς τὸ καθήκον, ὁ δεσποτισμὸς ἐξηφανίσθη καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀναγνωρίζων τὴν μηδαμινότητα αὐτοῦ ἀπέναντι τῆς Θείας Παντοδυναμίας, κλίνει γόνυ καρδίας ἐνώπιον τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας καὶ εἶναι ἕτοιμος νὰ παραδώσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ εἰς θάνατον πρὸς ὑποστήριξιν ἱερᾶς τιμῆς ἢ σωτηρίας ἀναξιοπαθόντος ἀνθρώπου. Ὀλίγοι καὶ ἄσημοι ὑπῆρξαν αἱ τοῦ Σωτῆρος μαθηταί, αἱ τὰς Θείας τοῦ οὐρανοῦ αὐτῶν Διδασκαλίας ἀληθείας κηρύξαντες καὶ οὗτοι μετὰ πολλὰς καὶ παντοίας βασάνους ἀπέθανον τὸν μαρτυρικὸν θάνατον. Ἀλλ' ὁ λόγος αὐτῶν ἐκυρίευσεν τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων καὶ ὡς οὐρανομήκης πυρὸς καταχέει ἔκτοτε ἅπλετον τὸ οὐράνιον αὐτοῦ φῶς, ὅπερ ἀνατείλαν κατὰ τὴν σήμερον ἡμέραν ἐν τῇ συμκρῇ τῆς Βηθλεὲμ Σπηλαίῳ ἐπέλαμψε πανταχοῦ καὶ ἐφώτισεν πάντα. Δικαίως ἄρα καὶ πρεπόντως ἡδύνατο ὁ προφήτης νὰ εἴπῃ ἐν προορατικῷ πνεύματι πολλῶν πρότερον πρὸς τὸ ταπεινὸν τῆς Βηθλεὲμ χωρίον «Καὶ σύ Βηθλεὲμ, γῆ Ἰούδα, οὐδαμῶς ἐλαχίστη εἶ ἐν τοῖς ἡγεμόσιν Ἰούδα· ἐκ σοῦ γὰρ ἐξελεύσεται ἡγούμενος, ὅστις ποιμανεῖ τὸν λαὸν μου τὸν Ἰσραὴλ». (Ματθ. 6' σ).

Δικαίως δὲ καὶ πρεπόντως ἅπας ὁ Χριστιανικὸς κόσμος εὐφραίνεται ἐπὶ τῇ γεννήσει τοῦ θείου Αὐτρωτοῦ καὶ λαμπρότερον κατ' ἔτος ἐορτάζει τὴν ἐπέτειον Αὐτοῦ ἐορτήν. Διότι διὰ τῆς ἐορτῆς ταύτης ἐχειραφετήθη ἡ ἀνθρωπότης καὶ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, ἀπελευθερωθὲν ἐν τῶν δεσμῶν τῆς τυραννίας, ἀνῆλθεν εἰς τὰ οὐράνια τῶν ἀνακαλύψεων καὶ τῆς προόδου ὕψη, ἐφ' ὅς σεμνύνεται ὁ ἄνθρωπος καὶ δι' ὧν μέγιστα ἀπεργάζεται τῇ ἀνθρωπότητι ἀγαθὰ. Διὰ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον καταργεῖται ἡ δουλεία καὶ κηρύσσεται ἀδελφικὴ ἰσότης ἐν ᾗ τὰ αὐτὰ ἀπονέμονται καθήκοντα καὶ δικαιώματα πρὸς τε τὸν δοῦλον καὶ τὸν κύριον. Διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ γὰρ ἄνθρωπος εἰς μυστήριον μέγα (ἐφ. ε' 32), καὶ ἡ τέως δίκην δούλης ὑπάρχουσα γυνὴ λαμβάνει τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῇ ἐν τῇ οἴκῳ θέσιν. Ὁ δούλος δὲν εἶναι πλέον κτήμα τοῦ κυρίου αὐτοῦ, οὐδὲ ἡ γυνὴ δούλη τοῦ ἀνδρός καὶ ὄργανον μόνον παιδοποιίας, ἀλλ' αὕτη μὲν καθίσταται διὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ ὁ ἀχώριστος σύντροφος καὶ συνεργάτης τοῦ ἀνδρός πρὸς ἀνατροφὴν καὶ διαπαιδαγώγησιν τῶν τέκνων, ἐκείνος δὲ, βοηθὸς καὶ συνεπίκουρος τοῦ ἑαυτοῦ κυρίου.

Διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐνοῦνται αἱ ἄνθρωποι παντὸς γένους καὶ ἐθνικότητος καὶ ἀποτελοῦσι μίαν ἐθνικότητα. Διότι ἐν τῇ Χριστιανισμῷ «οὐκ ἔστι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλληνας, οὐκ ἔστι δούλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔστι ἄρσεν καὶ θῆλυ, ἀλλὰ πάντες ἑσμέν εἰς ἓν Χριστῷ» (Γαλ. γ' 27). Οἱ διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀναγεννηθέντες καὶ πιστῶν εἰς Αὐτὸν ὁμολογήσαντες τείνουσι πρὸς ἀλλήλους τὰς χεῖρας καὶ πρὸς τὸν Σωτῆρα αὐτῶν ἀποδιδόντες ἀποθήσκουσιν ὑπὲρ ἀλλήλων, ὡς ἀπέθανεν Αὐτὸς ὁ Σωτὴρ ὑπὲρ τῶν φίλων Αὐτοῦ. (Γ.

ἰωαν. ιε' 13). Ἡ διὰ τοῦ Σωτῆρος κηρυχθεῖσα ἀδελφικὴ ἀγάπη εἰσδύσασα εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν Αὐτοῦ ὁπαδῶν, ἀνέδειξε τοὺς μεγάλους τῆς ἀνθρωπότητος εὐεργέτας, ὧν τὰ ἔργα παρίστανται ὡς φαειναὶ λαμπάδες ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ κοινωνίᾳ καὶ ἀφθόγους ρίπτουσι τὰς εὐεργετικὰς αὐτῶν ἀκτῖνας εἰς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα.

Ἡ Ἰησοῦς ἄρα ὑπῆρξε τὸ φῶς τοῦ κόσμου ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ ἀποκάλυψις καὶ ἡ πηγὴ τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης, δι' ἧς ἀνεκαινίσθη ἡ ἀνθρωπότης καὶ ἐθριαμβεύσεν ἡ ἀλήθεια. Ὁ Ἰησοῦς ὑπῆρξεν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν καὶ διὰ τοῦτο κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς Γεννήσεως Αὐτοῦ ἐορτήν σικρετῶς ὁ κόσμος ἀπὸ χαρᾶς καὶ πλήρης ἀγίου ἐνθουσιασμοῦ βοᾷ μετὰ τῶν ἀγγέλων «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

«Σχολάσατε καὶ γινώτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός»
(Ψαλμ. με' 10)

Μέρος 44ον

Μέγα ἀγαθὸν ἀληθὺς ἡ ἡσυχία.

Ἐν τῇ ἡσυχίᾳ ὁ Μοναχὸς ἢ ὁ κατὰ Θεὸν ζῶν πνευματικὸς ἄνθρωπος γνωρίζει τὰ βάθη τοῦ ἑωσπεριτοῦ τοῦ κόσμου, συναισθάνεται τὰς ἀτελείας καὶ ἀδυναμίας του, διακατέχεται ἀπὸ τὴν ἁγίαν ἐπιθυμίαν τῆς ἀναβάσεως καὶ ἀνατάσεως πρὸς τὸν Θεόν, ζητεῖ νὰ ἀναλάβῃ πτέρυγας πνευματικὰς διὰ νὰ πετασθῇ καὶ ἀνέλθῃ νοερῶς μέχρι τῶν αὐλῶν σκηνομάτων τῆς ἁγίας Ἰερουσαλὴμ. Οὐδεὶς ἐκ τῶν μεγάλων ἁγίων τῆς ἐκκλησίας ἐπόθησε τὸν Θεὸν καὶ συναμίλησε καὶ ἠνώθη μετ' Αὐτοῦ εἰς τὸν θόρον καὶ τὴν πολιτοκρασίαν τῶν βυσσικῶν μερμυκῶν. «Οἱ οὖν, ὅσοι ἠγάπησαν διαπύρως τὸν Θεὸν ὑπὲρ πάν ἄλλο τι καὶ ἠνώθησαν μετ' Αὐτοῦ «Θ ε ἰ α ἐ ν ὥ σ ε ι κ α ἰ κ ρ ε ῖ τ τ ο ν», ἐν τῇ ἡσυχίᾳ καὶ τῇ μονώσει εὗρον Αὐτόν, γενόμενοι φίλοι καὶ ἑρασταὶ τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς μοναστικῆς βιοτικῆς. Οὐκ ὀλίγοι ἐκ τῶν Ὁσίων Μοναχῶν τοῦ Ἀγιολογίου ἐγκατέλειπον ἐνίστα καὶ τὴν ἐν Κοινοβίῳ ἀδελφότητα τροπόμενοι πρὸς ἡσυχαστικώτεραν καὶ ἐρημικώτεραν ζωὴν. Ὁ Ἱερὸς Νικόδημος, ὁ Ἅγιος τρωθεὶς τὴν ψυχὴν τῷ γλυκυτάτῳ ἔρωτι τῆς τελείας ἡσυχίας καὶ μονώσεως δὲν ἀπεχώρησε ἐπὶ τι χρονικὸν διάστημα τῆς ἱερᾶς Μονῆς τῆς μετάνοιας τοῦ ζήσας ἐπὶ ἔτη «μ ὁ ν ο ς Μ ὁ ν ῶ τ ῳ Θ ε ῳ» συνομιλῶν καὶ διαλεγόμενος;

Ἐν τῇ ἡσυχίᾳ καὶ τῇ περισυλλογῇ καθ' ὅλην τοῦ τῆς ἁγίας βιοτικῆς δὲν συνέγραψε τόσα, ὅσα ἐλάχιστοι τῶν Θεολόγων τῶν μεταβιζαντινῶν χρόνων;

«Ἡ σ υ χ ῖ α ἐ σ τ ῖ ἄ ρ χ ῆ κ α θ ἁ ρ σ ε ω ς τ ῆ ψ υ χ ῆ ς» τὴν ὁ ἀσκητικώτατος τῶν Πατέρων Μέγας Βασίλειος (Ἐπιστ. α').

«Β ἰ ὁ ς ἡ σ ὕ χ ι ο ς, χ ρ η μ ἁ τ ω ν π ο λ λ ῶ ν π ε ρ ι φ α ν ἑ σ τ ε ρ ο ς» διακηρύσ-

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος

8

Ὅταν εἰς τὸ τέλος τῶν μοναδικῶν ἐκείνων συζητήσεων ὁ Ἀθανάσιος ἐκάθησε μετὰ τὸν τελευταῖον τοῦ λόγου, ὁ Ἀρειανισμὸς εἶχε συντριβῇ πλέον εἰς τὸν αἰῶνα, πρὸ τῆς λογικῆς καὶ τῆς ὀρθῆς πίστεως.

Παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Ἀθανασίου ἠγωνίσθησαν καὶ ἄλλοι Πατέρες. Ἐν τούτοις ἀγωνιστῆς ἄλλος, δυνάμενος νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸν Ἀθανάσιον δὲν εὐρέθη κανεὶς. Ἐπῆρξεν οὗτος τὸ ἐκλεκτότερον καὶ δεξιώτερον ὄργανον τοῦ Θεοῦ, ἡ μεγάλη δύναμις καὶ τὸ μέγα φῶς, διὰ τῶν ὁποίων καθωδηγήθη ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας ἡ μεγάλη ἐκείνη Σύνοδος εἰς τὰς αἰωνίους καὶ ἀλαλήτους ἀπαφάνσεις τῆς. Καθ' ὃν χρόνον πάντες οἱ Πατέρες ἐκήρυττον ἡττημένον τὸν Ἀρειον, ὑπεστήριξεν οὗτος μὲ πείσμα ἄγριον τὰ αἰρετικά του δόγματα, καίτοι δὲν ἠδύνατο νὰ προβάλῃ ἀποδείξεις γραφικῶς περὶ τούτων.

Ὁ Νικομηδείας Εὐσέβιος ἠγγέρθη τότε, ὡς ἐφεδρική δύναμις, διὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν Ἀρειον εἰς τὴν ἀπέλπιδα προσπάθειάν του, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἡ ἐξεληθείσα ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Ἀθανασίου λέξις «ὁμοούσιος» ἐπαυλομυθάνετο ἤδη ἀπὸ ὅλους τοὺς Πατέρας τῆς Ἱερᾶς ἐκείνης συνάξεως. «Ὁμοούσιος»! λέξις ἀκασία διὰ τοὺς Ἀρειανούς. Αὐτὴν τὴν λέξιν ἤρπασαν οἱ Πατέρες, ὡς καταλληλοτέραν διὰ τὸν καθορι-

σει ἐξ ἄλλων ὁ σοφὸς Νεῖλος. Ὁ δὲ μέγας λάτρης καὶ ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἐραστὴς τῆς ἡσυχίας ἱ. Γρηγόριος ὁ Θεολόγος λέγει πού: «Α π ρ ὶ γ μ ω ι η σ υ χ ι α τ ῆς ἐν τ οῖς π ρ ὶ γ μ α σ ι π ε ρ ι φ α ν εῖ ας τ ι μ ι ω τ ῆ ρ α» (Επισκ. Ὁ λ υ μ π ῖ ας). Μόνον ἐν τῇ ἡσυχίᾳ, τῇ αὐτοσυγκεντρώσει καὶ τῇ περισυλλογῇ δύναται ὁ ἐν Χριστῷ ζῶν νὰ γνωρίσῃ τὸν Θεὸν καὶ νὰ «γ ε υ θ ῇ τ ῆς χ ρ η σ τ ὀ τ η τ ος τοῦ Κυρίου».

Μόνον ἐν τῇ ἡσυχίᾳ καὶ τῇ κατὰ Θεὸν μονῶσει κατορθώνει ὁ τὸν Χριστὸν ἀγαπῶν νὰ καταστή «Θεός» καὶ «Υἱὸς Υἱοῦ» συμφώνως πρὸς τὴν Γραφικὴν ρῆσιν: ἐ γ ὼ εἶ π α' Θεοὶ ἐσ τε καὶ υἱ οἱ Υἱ ὁ ἱ σ τ ο υ π ἄ ν τ ες (Ψαλμῶδς). Δὲν εἶναι ἐπόμενον ὁ «μ ὀ ν ος Μ ὀ ν ω τ ῳ Θεῳ» ζῶν καὶ συνδιαλεγόμενος νὰ θεοῦται καὶ νὰ ἐξαγιαζέται μετέχων τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς προσευχῆς καὶ προσπελαζὼν τῇ Ἀκρᾷ καὶ τῇ Ἀπείρῳ Ἀγιότητι τοῦ Θεοῦ; εἶναι δυνατόν ποτε νὰ ἀπτεται κανεὶς τῆς Αὐτοαγιότητος καὶ τῆς Αὐτοσκοπίας καὶ νὰ μὴ καθίσταται Ἅγιος καὶ σοφός; εἶναι δυνατόν νὰ ἐγγίξῃ κανεὶς τὸν Θεὸν καὶ νὰ μὴ καθίσταται «Θ ε ὀς» καὶ Υἱ ὀς Υἱ ὁ ἱ σ τ ο υ; Ἄς προσπαθῶμεν, ὅθεν, πάντες οἱ κατὰ Θεὸν ζῶντες νὰ εὐρίσκωμεν τὸν Θεὸν ἐν τῇ ἡσυχίᾳ καὶ τῇ μονῶσει, ἵνα οὕτω καὶ Ἐκείνος συγκαταβαίνει καὶ π ο ι ῇ Μ ο ν ῆ ν» εἰς τὰς ἡμετέρας ψυχάς, ἧς χωρὶς καὶ εὐτυχίας οὐδὲν ἴσον οὔτε μεῖζον εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν!

σμὸν τοῦ χριστιανικοῦ δόγματος «Κηρύττομεν» εἶπον, «ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἀληθὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, μὴ ποιηθεὶς, καὶ ὁμολογοῦμεν, ὅτι εἶναι ὁμοούσιος πρὸς τὸν Πατέρα». Μετὰ τὴν κατάπαυσιν τῆς συγχύσεως, τὴν ὁποίαν προσεκάλεσαν οἱ Ἀρειανοὶ εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς λέξεως «Ὁμοούσιος» συνέταξαν οἱ Πατέρες τὸ σεπτὸν σύμβολον τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον ἀκούομεν ἔκτοτε ἀπαγγελλόμενον εἰς τὰς Ἱ. συνάξεις τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν. Πάντες οἱ Πατέρες ὑπέγραψαν τὸ σύμβολον τοῦτο.

Ἀκολούθως ὁ Ἀρειὸς ἀναθεματίσθη καὶ πάντα τὰ συγγράμματά του κατεκρίθησαν, κατ' ἐντολὴν δὲ τοῦ Αὐτοκράτορος ἐξωρίσθη. Ἡ Σύνοδος μετὰ ταῦτα ἡσχολήθη μὲ μέγαν ἀριθμὸν σοβαρῶν ζητημάτων, ἀλλὰ πρὸ παντός ἐπὶ τῆς Ἀρειανῆς αἵρέσεως ἐστράφη ἡ προσοχή της. Τὰ ἀναθήματά της, προκληθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀθανασίου δεικνύοντα τὴν ὁδὸν τοῦ μὲλλοντος, ἔσωσαν τὸν Χριστιανισμόν, ἀπειλούμενον μὲν πάντοτε, ἀλλὰ κρατοῦντα πλέον εἰς τὸ ἐξῆς ἀσφαλῶς, ἀνόθευτον τὴν πίστιν του.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων θεμάτων, ἀπησχόλησε σοβαρῶς τὴν Ἀγίαν Σύνοδον καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ σωτηρίου Πάσχα τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὑπὸ πάντων τῶν Χριστιανῶν τῆς Οἰκουμένης.

Διότι εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἐωρτάζετο ἡ μεγίστη αὐτῇ τῶν Χριστιανικῶν ἑορτῶν ἑορτὴ κατὰ διάφορον χρόνον ὑπὸ τῶν τότε Χριστιανῶν.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπετεύχθη ἡ ἐσωτερικὴ δογματικὴ συμφωνία καὶ ἐνότης τῆς Καθολικῆς ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἐν τῷ σεπτῷ Συμβόλῳ κοινῆς ὁμολογίας, ἐπεχείρησαν οἱ θεοφόροι ἐκεῖνοι Πατέρες νὰ ἐπιτύχουν καὶ τὴν ἐν τῷ ἑορτασμῷ τοῦ Πάσχα συμφωνίαν τῶν ἀπανταχοῦ Χριστιανῶν, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐπέτυχον συντάξαντες καὶ σχετικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ἀπουσιάσαντας ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Ἐπισκόπους, τῆς ὁποίας περιχοπὴν παραθέταμεν. «... Εὐαγγελιζόμεθα δὲ ὑμᾶς καὶ περὶ τῆς συμφωνίας τοῦ ἀγιωτάτου ἡμῶν Πάσχα, ὅτι ταῖς ὑμετέραις εὐχαῖς κατορθώθη καὶ τοῦτο τὸ μέρος, ὥστε πάντας τοὺς τῆς Ἐώας (Ἀνατολῆς) ἀδελφούς, τοὺς τὸ πρότερον μὴ ποιῶντας σύμφωνα Ρωμαίους καὶ ἡμῶν πᾶσι τοῖς ἐξ ἀρχῆς φυλάττουσι τὸ Πάσχα, ἐκ τοῦ δεῦρο μεθ' ὑμῶν ἄγειν. Χαίροντες οὖν ἐπὶ τοῖς κατορθώμασι καὶ ἐπὶ τῇ κοινῇ ἐιρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ» MIGNE 82, σελ. 930).

Ἐπίσης ὁ Ἅγιος καὶ μέγας ἐκεῖνος Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος, ἀπηρτίθυεν «πρὸς τοὺς ἀπολειφθέντας ἐπισκόπους» ἐπιστολὴν «περὶ τῶν ἐν τῷ Συνόδῳ τυπωθέντων», τῆς ὁποίας παραθέτομεν παραγράφους τινάς: **«Κωνσταντῖνος Σεβαστὸς ταῖς Ἐκκλησίαις.**

Π ε ῖ ρ α ν λ α β ὼ ν ἐ κ τ ῆς τ ῶ ν κοινῶν εὐπ ρ α ξ ῖ ας τ οῦ τ ο π ρ ὀ π ἄ ν τ ω ν ἔ κ ρ ι ν α δ ὀ π ως πα ρ ἄ τοῖς μακαριωτάτοις τῆς καθόλου Ἐκκλησίας πλὴθους, πίστις μίαν καὶ εἰλικρινὴς ἀ-

γάπη ὁμογνώμων τε περὶ τὸν Παγκρατῆ Θεὸν ἐσεδείξαται... Τούτου ἕνεκα, πλείστων δσων συναθροισθέντων, καὶ αὐτὸς καθάπερ εἰς ἐξ αὐτῶν ἐτύγχανον συμπάρων... Ἐνθα καὶ περὶ τῆς ἁγιωτάτης τοῦ Πάσχα ἡμέρας, γενομένης ζητήσεως, ἔδοξε κοινῇ γνώμῃ καλῶς ἔχειν ἐπὶ μιᾷ ἡμέρᾳ πάντας τοὺς ἀπανταχοῦ ἐπιτελεῖν... ὡς ἐν τῇ λικούτῳ πράγματι καὶ τοιαύτης θρησκείας ἑορτῶν, ΔΙΑΦΩΝΙΑΝ ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΕΣΤΙΝ ΑΘΕΜΙΤΟΝ... ὅπως ἐστὶ δεινόν τε καὶ ἀπρεπές, κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας, ἐτέρους μὲν ταῖς νηστεύσασιν σχολάζειν, ἐτέρους δὲ συμπόσια συντελεῖν. Καὶ μετὰ τὰς τοῦ Πάσχα ἡμέρας, ἄλλους μὲν ὠρισμέναις ἐκδεδοσθαι νηστεύσασιν. Κοινῇ πάντων (τῶν Θεοφόρων Πατέρων) ἤρρεσε κρίσει, τὴν ἁγιωτάτην τοῦ Πάσχα ἑορτὴν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ συντελεῖσθαι... Ὁ Θεὸς ὑμᾶς διαφυλάξοιεν ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, καὶ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἐν τῇ πρὸς τοὺς Ἀφρικανοὺς Ἐπισκόπου ἐπιστολῇ του... Ἀλλὰ, χάρις τῷ Κυρίῳ, ὥσπερ περὶ τῆς πίστεως, οὕτω καὶ περὶ τῆς ἁγίας ἑορτῆς γέγονε συμφωνία ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ ΗΝ ΤΟ ΑΙΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΝ ΝΙΚΑΙΑ ΣΥΝΟΔΟΥ...». Αὐτὸς λοιπὸν ἦτο ὁ πρῶτιστος σκοπὸς τῆς Ἀγίας Συνόδου. Ἡ συμφωνία ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Πίστει καὶ Θείᾳ λατρείᾳ τῶν ἀπανταχοῦ Χριστιανῶν, καὶ ἡ ὁποία διετηρεῖτο ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπὶ 1600 ἔτη ἀκριδῶς, μέχρι τοῦ 1924, ὅτε διεσπάσθη αὕτη δυστυχῶς, διὰ τῆς αὐθαριέτου εἰσαγωγῆς τοῦ νέου καλενταρίου εἰς τινὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας.

Οἴκοθεν νοεῖται, ὅτι ἡ περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα ἀπόφασις τῆς Ἀγίας καὶ Πανσέπτου Ἀ' οἰκουμ. Συνόδου ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ ἐφ' ὅλων τῶν ἄλλων ἀκινήτων ἑορτῶν, ἐφ' ὅσον «τοῦτο ἦν τὸ αἷτιον τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου, ἡ συμφωνία» κατὰ τὸν Μ. Ἀθανάσιον καὶ τὸ «διαφωνίαν ὑπάρχειν (ἐν τῇ ἑορτασμῇ τῶν ἑορτῶν) ΕΣΤΙΝ ΑΘΕΜΙΤΟΝ, κατὰ τὸν Μ. Κωνσταντῖνον. Κατὰ ταῦτα: τὸ ἑορτάζειν τὰς ἑορτάς κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας εἶναι ἀπόφασις τῶν 318 Θεοφόρων, ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ 1600 ἐτῶν τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ἔχει δικαίωμα νὰ ἀθετήσῃ ἀπὸ τοὺς θέλοντας νὰ εἶναι Ὁρθόδοξοι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τοῦ πληρώματος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, ὅτι αἱ συνεδριάσεις τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς θὰ γίνονται ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν δις τῆς ἐβδομάδος ἥτοι ἐκάστην Τρίτην ἀπόγευμα 5—8 μ. μ. καὶ Παρασκευὴν πρωΐαν 10—1 π. μ.

Ἡ Ὁρθοδοξία ἔναντι τοῦ Χιλιασμοῦ

Ἀναίρεσις τῶν περὶ ψυχῆς κακοδοξιῶν τῶν ἐκ τῆς Κ. Δ.

Μέρους 21ου

Μετὰ τὴν παράθεσιν τῶν δύο τούτων γραφικῶν χωρίων ἐξημερευτικῶν τῶν τῆς Γενέσεως περιττεῖται νὰ προσκομίσωμεν σαφέστατα χωρία τῆς Π. Δ. περὶ τῆς πνευματικότητος τῆς ψυχῆς καὶ τῆς εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ σώματος ἐνάρξεως τῆς ὑπερκοσμίου ζωῆς τῆς. Ἀλλ' ἵνα ἀποσταμώσωμεν τοὺς σημερινοὺς θνητοψυχίτας, κατὰ τοὺς ὁποίους ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὴν σέστασιν τοῦ οὐδαμῖαν διαφορᾶν ἔχει ἀπὸ τὰ ζῶα, διότι ὁλοκληρωτικῶς ἀποθνήσκει καὶ κατὰ τὰ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, θὰ προσαγάγωμεν τὰς ἀποδείξεις μας καὶ ἐκ τῆς Κ. Δ., ἐν τῇ ὁποίᾳ σαφέστατα διακηρύσσεται ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς καὶ εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐλάχιστα ἐκ τούτων θὰ παραθέσωμεν ταῦτα ὅμως εἶναι τόσο σαφῆ, ὥστε νὰ κλονίσουν πάντα ἀντιτιθέμενον καὶ νὰ δώσουν δυνατὰ ὅπλα εἰς τὸν πιστὸν διὰ νὰ ἀποκρούσῃ τὰς τρομερὰς αἱρέσεις τῶν συγχρόνων θνητοψυχιτῶν. Καὶ ταῦτα εἶναι τὰ ἐξῆς: «Ὁ δὲ Ἰησοῦς πάλιν κραῖας φωνῇ μεγάλῃ ἀφῆκε τὸ πνεῦμα». (Ματθ. κζ' 50). Τὸ πνεῦμα του, ἡ ψυχὴ του ὡς οὐσία ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ σώματος, τὸ ὅποιον ἀπέθανε. Ἡ ὡς λέγει τὸ παράλληλον χωρίον ἐξέπνευσε. Ἀλλ' ὅτι δὲν πρόκειται ἐνταῦθα περὶ ἀπλῆς πνοῆς, ὡς λέγουσιν οἱ θνητοψυχίται, ἀλλὰ περὶ οὐσίας, παραθέτομεν τὸ παράλληλόν του χωρίον «καὶ φωνήσας φωνῇ μεγάλῃ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν «Πάτερ, εἰς χεῖράς σου παραθήσκω τὸ πνεῦμά μου». «Ὅτι δὲ τὸ πνεῦμα τοῦτο ὡς οὐσία, ὡς ψυχὴ ὑφίσταται εἰς πάντα ἄνθρωπον παραθέτομεν καὶ τὴν ὁμοίαν φράσιν τοῦ Στεφάνου «Κύριε Ἰησοῦ, δέξαι τὸ πνεῦμα μου» (Πρ. ζ' 59). «Ὅτι δὲ καὶ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ διακρίνονται αἱ ψυχαὶ τῶν ἀνθρώπων ἐργαζόμενα τὰ πνευματικὰ παραθέτομεν καὶ τὸ ἐξῆς χωρίον: «ἀνθρώποις παραδεδωκόσι τὰς ψυχὰς αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Πρ. ιε' 26).

Οἱ Ἰερωῖται διατείνονται, ὅτι αἱ ψυχαὶ συναποθνήσκουν μετὰ τοῦ σώματος, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχουν πλέον ἐκμηδενίζονται μέχρι τῆς Βας παρουσίας τοῦ Κυρίου, ὅποτε θὰ ἀναστήθωσιν μετὰ τῶν σωμάτων. Ἀλλ' ἰδοὺ διαφενδεῖ αὐτοὺς ἡ Ἀποκάλυψις καὶ παριστᾷ αὐτὰς ζώσας ἐν τῷ ἐπουρανίῳ θυσιαστηρίῳ. Θὰ παραθέσωμεν ὁλόκληρον τὸ χωρίον,

«Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν πέμπτην σφραγίδα εἶδον ὑποκάτω τοῦ θυσιαστηρίου τὰς ψυχὰς τῶν ἐσφαγμένων διὰ τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν, ἣν εἶχον. Καὶ ἔκραξαν φωνῇ μεγάλῃ λέγοντες «ἔως πότε ὁ Δεσπότης ὁ ἅγιος καὶ ἀληθινὸς οὐ κρίνεις καὶ ἐκδικεῖς τὸ αἷμα ἡμῶν ἐκ τῶν κατοικούντων ἐπὶ τῆς γῆς; Καὶ ἐδόθη αὐτοῖς ἐκάστῳ στολὴ λευκὴ καὶ ἐρροῦν αὐτοὺς, ἵνα ἀναπαύσωνται ἔτι χρόνον μικρὸν ἕως πληρωθῶσι καὶ οἱ σύνδουλοι αὐτῶν καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτῶν οἱ μέλλοντες ἀποκτείνεσθαι ὡς καὶ αὐτοί».

Εὐδαργής Ὁμολογία Ὁρθοδόξου πίστεως

Ὁ π. Βασίλειος Σακκάς, πρεσβύτερος καὶ ἐφημέριος Ἐκκλησίας τοῦ πολλοῦ ἑορτολογίου ἐν Γενεύῃ ὑπεραμυνόμενος τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ ἀπαντῶν εἰς λεχθέντα ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου καὶ Πάπα Ἀλεξανδρείας κ. Νικολάου ἀναφορικῶς μὲ τὸ θέμα τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν γράφει λίαν εὐστόχως τὰ ἀκόλουθα:

Ἄς ἐπιτρέψῃ ὁμως ὁ Μακαριώτατος νὰ ἐκφράσωμεν καὶ ἡμεῖς οἱ ἅπλοι τὰς ἀντιρρήσεις μας διὰ τὰ ἐκ πατριαρχικῶν χειλέων ἀκατανόητα ῥήματα καὶ ὁλως πρωτόκουστα καὶ ἀνήκουστα καὶ καινοφανή. Καὶ ἐὰν μὲν ὁ Μακαριώτατος ἐπιθυμῇ νὰ γίνῃ «συμπαραστάτης» καὶ «συναζόμενος» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, εἶναι ἀπόλυτον καὶ ἀναμφισβήτητον δικαίωμα του, δὲν ἔχει ὁμως τὸ δικαίωμα τὴν «πλευστικὴν γραμμὴν» τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου νὰ τὴν ὀνομάζῃ «ΚΟΙΝΗΝ πλευστικὴν γραμμὴν» τῆς ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ. Πρῶτον μὲν, διότι οὐδὲν τὸ ὀρθόδοξον ὑπάρχει εἰς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν, δεύτερον δὲ διότι εἰς τοὺς ἀδελφεοὺς, συνασθηματικούς, ἐπιπολαίους καὶ ἀμφιταλαντευομένους ὀρθοδόξους, ἐκατομμύρια λαοῦ ἀνθίστανται σθεναρῶς ὄχι μόνον λαϊκοί, ἀλλὰ καὶ μοναχοὶ καὶ κληρικοὶ καὶ ἱεράρχαι. Ἡ «πλευστικὴ γραμμὴ» λοιπὸν τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου, τὴν ὁποίαν ἐπιθυμῇ τόσον ἀσμένως ν' ἀκολουθήσῃ ὁ νῦν διαδόχος

τοῦ θρόνου τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου ἀποστόλου καὶ Ἐδαγγελιστοῦ Μάρκου, οὔτε ὀρθόδοξος τυγχάνει, οὔτε κοινή. Ἡμεῖς θὰ ἐξακολουθοῦμεν πλέοντες ἐντὸς τῆς νοητῆς νηὸς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐὰν μὲν καμὴ ἔλσος διὰ τὰς ἀμαρτίας μας καὶ μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὸν ποθητὸν λιμένα τῆς Ἄνω Ἱερουσαλὴμ, ὅς ἔχῃ δόξαν τὸ ὄνομα Του, ὅτι Ἅγιος ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ οὐκ ἔστιν ἀδικία ἐν αὐτῷ. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ κατώτατα τοῦ Ἄδου ἐὰν θυθισθῶμεν διὰ τὰς ἀνομίας μας, πρὸς Αὐτὸν θ' ἀπευθύνωνται οἱ θῆνοι μας καὶ οἱ κλαυθμοὶ μας «ἐκ βαθέων», πλὴν ὁμως οὐδέποτε θὰ ἐνψώσωμεν χεῖρας πρὸς Θεὸν ἀλλότριον καὶ ἰδίως οὐδέποτε πρὸς τὸ ἄρτυρον βορέας τῆς «οἰκουμενικῆς» αἰρέσεως καὶ πλάνης.

Διότι ὄντως πλάνη καὶ αἵρεσις εἶναι ὁ οἰκουμενισμός. Αἱ μέχρι τοῦδε αἵρεσεις ἐστρέφοντο κυρίως εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου, εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὴν Ἱεραγίαν Θεοτόκον κλπ. Ὁ οἰκουμενισμὸς ὁμως καταφέρεται κυρίως κατ' αὐτῆς ταύτης τῆς φύσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι πλέον Μία καὶ ὁμοίαντος, ἀλλὰ κατὰ τὴν φύσιν τῆς διαιρετῆ, εἰς τόσας ομάδας εἰς ὅσας δύνανται νὰ συγκεντρώσων ἓναν ἀριθμὸν 10.000 ὁπαδῶν ἐκάστη, ἐνάν (Συνέχεια εἰς τὴν 12ην σελ.)

(Ἀποκ. 6 10.11). Αἱ ψυχαὶ τῶν μαρτύρων εὐρίσκονται ἐν τῷ αὐρανῷ θεοσιστηρίῳ, ἐν ᾧ ζοῦν οἱ ἄνθρωποι ἐν τῷ κόσμῳ, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ μαρτυρήσουν ἀκόμη πολλοὶ καὶ θὰ ἀνέλθουν εἰς τοὺς πρὸ αὐτῶν μαρτυρήσαντας.

Οἱ Ἰερωδίται διατείνονται, ὅτι ἡ Ἀποκάλυψις εἶναι ἀλληγορικὸν βιβλίον καὶ δὲν ἀποδέχονται κατὰ γράμμα, ὅσα γράφει καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἱστορικά μέρη. Αἱ αὐτὸ παραθέτομε καὶ τὸ ἐν Α'. Πέτρον γ' 19 χωρίον «ἐν ᾧ χρόνῳ» ὅτε δηλ. ὁ Ἰησοῦς ἐθανατώθη μὲν σαρκί (κατὰ τὸ σῶμα) ἐξωποιοῦντῃ δὲ πνεύματι (κατὰ τὴν ψυχὴν) «καὶ τοῖς ἐν φυλακῇ πνεύμασι πορευθεῖς ἐκήρυξεν». Ὡστε μετὰ θάνατον ὑπάρχουν ψυχὰι ζῶσαι, ὥστε νὰ ἀκούουν καὶ κήρυγμα.

Ἐκ τούτων καταφαίνεται πόση διαστροφὴ ὑπάρχει τῶν σαφειστῶν χωρίων τῆς Κ.Δ. εἰς τὸν νοῦν τῶν συγχρόνων μας Ἰουδαϊστικῶν, ὥστε νὰ πιστεύουν εἰς τὸν θάνατον τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Κηρύττουν τὸν θάνατον τῶν ψυχῶν διὰ νὰ παρηγορήσουν, ὡς λέγουσιν, τοὺς μελλοθανάτους ἢ τοὺς συγγενεῖς τῶν μὲ τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν. Ἀλλ' ἡ διδασκαλία τῶν περὶ τῆς ὁλοκληρωτικῆς κατὰ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν νεκρώσεως τοῦ ἀνθρώπου εἶναι παρήγορος; Ἀντιθέτως εἶναι ἀτελειστικὴ καὶ ἀντίθετος πρὸς τὴν πραγματικότητά. Διότι ἡ Τραγικὴ διδασκαλία, ὅτι καὶ ἂν ἀπέθανε τὸ φίλτατον πρόσωπον, ἀπέθανε μόνον κατὰ τὸ σῶμα, ἀλλὰ ζῇ, διότι ἡ ψυχὴ του δὲν ἀποθνήσκει, εἶναι ἡ πλέον παρήγορος, παραμυθητικὴ τῶν ἡρώεσμων, οἱ ὁποῖοι ἀναπτύχθησαν εἰς

τοὺς μάρτυρας τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς ὅλους τοὺς πιστῶς ἐκτελέσαντας τὰ καθήκοντα τῆς μέχρι θανάτου αὐταπαρνήσεως καὶ αὐτοθυσίας.

Ἐξ αὐτῆς τῆς ιδέας ὁμοιωμένος ὁ Ἀπ. Παῦλος ἐκφράζει τὸν ἐνθουσιασμὸν του, ὅτι κινδυνεύει ἐν τῇ φυλακῇ νὰ θανατωθῇ, διότι λέγει «Ἐμοὶ γὰρ τὸ ζῆν Χριστός καὶ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος· εἰ δὲ τὸ ζῆν ἐν σαρκί, μοι καρπὸς ἔργου, καὶ τί ἀλοήσομαι οὐ γνωρίζω· συνέχεμαι δὲ ἐκ τῶν δύο, τὴν ἐπιθυμίαν ἔχων εἰς τὸ ἀναλῦναι καὶ σὺν Χριστῷ εἶναι, πολλῶ γὰρ μᾶλλον κρείσσον». (Φιλιπ. α' 21—23).

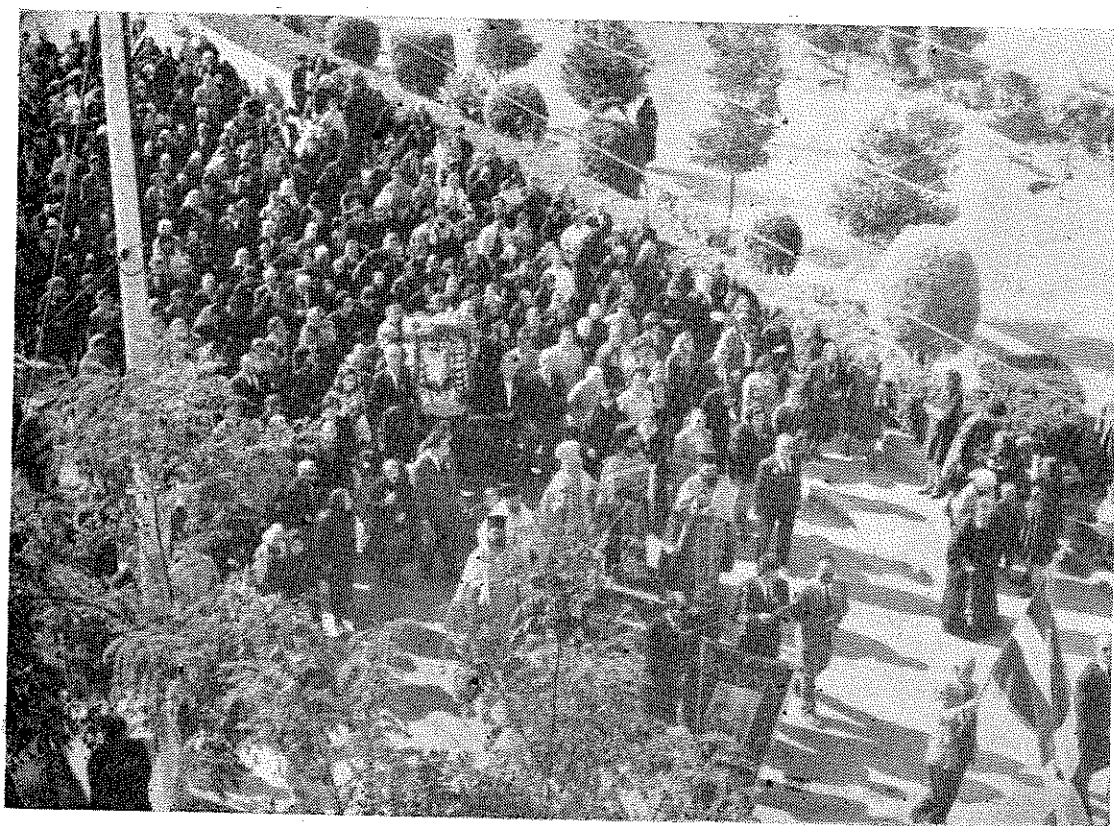
Ὁ Ἀπόστολος θεωρεῖ, ὅτι δι' αὐτὸν προτιμότερος εἶναι ὁ θάνατος καὶ ὠφελιμώτερος, διότι θὰ εὐρεθῇ μὲ τὸν θάνατον τῆς σαρκὸς (τοῦ σώματός του) πλησίον τοῦ Χριστοῦ, διότι ἡ ψυχὴ του εὐθὺς θὰ εἶρῃ τὸν ἐν οὐρανοῖς Χριστόν.

Ἐὰν ἡ ψυχὴ του συνατέθνησκε μετὰ τοῦ σώματός του, θὰ εἶχε τὸν ἐνθουσιασμὸν διὰ τὴν ιδέαν τοῦ θανάτου, ὁ ὁποῖος θὰ ἀφήρει ἀπ' αὐτὸν καὶ αὐτὴν τὴν ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἐπαρῆν του, ὡς βλέπομεν ἐν τῇ Κ.Δ.;

Ἄλλως τε ἔχομε καὶ αὐτὴν τὴν ἐπιβεβαίωσιν τοῦ Κυρίου, ὅτι ὁ θάνατος εἶναι μετάβασις εἰς τὴν ζωὴν. «Ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με ἔχει ζωὴν αἰώνιον καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν» (Ἰωάν. ε' 24). Ὡστε, ὅταν λέγεται θάνατος τοῦ ἀνθρώπου, ἐννοεῖται ὡς θάνατος τῆς σαρκὸς του, ἡ δὲ ἐν αὐτῷ πνευματικὴ οὐσία, ἡ ψυχὴ του δὲν ἀποθνήσκει.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

Μέσω Ἀρχιεπ. κ. κ. Αὐξεντίου			Μαγδαληνὴ Μοναχὴ εἰς μνήμην Χριστονομῆς		
Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξεντίας	1.000		Μοναχῆς		1.000
Κων)τίνα Καταπόδη (Πετρούπολις)	500		Ἀνώνυμος (Ἀθήναι)		300
Ἀνώνυμος (Πετρούπολις)	100		Ἰ. Ν. Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν (Δράμας)		300
Ἰ. Ν. Ἀγ. Ἀναργύρων (Αἰγίνης)	1.827		Ἰ. Ν. Ἀγ. Ταξιάρχων (Ν. Ἡράκλειον)		250
Γεωργία Κουνάκη (Ἀθήναι)	3.000		Ἀνώνυμος (Ν. Ψυχικόν—Ἀθήναι)		100
Ἀνώνυμος	100		Κωνστ. Θεοφάνους (Πειραιεὺς)		500
Κος καὶ Κα Ἰω. Μπουκουβάλα (Ραφάνη)	500		Δίς Παναγούλα Γάκη (Πετρούπολις)		100
Ἰ. Ν. Παναγίας, Μυρτιδιωτίσσης (Ἀμφιθέας)			Δισκ. Ἰ. Ν. Μεταμορφώσεως (Αἰγάλεω)		300
μέσω Ἐφημερίου Παναγ. Παναγιωτοπούλου	1.000		Ἑλένη Γάκη (Πετρούπολις) „		80
Νικόλ. Χατζηγιαννάκης. (Λαχαναί)			Ἰ. Ν. Ἀγ. Αἰκατερίνης (Πατήσια)		500
Κος καὶ Κα Γρηγ. Κιτσικοπούλου (Θεο) νίκη	500		Κα ἄνώνυμος (Ἀθήναι)		10.000
Ἀνώνυμος εἰς μνήμην Γεωργίου „	1.000		Δισκ. Ἰ. Ν. Κοιμήσεως (Θεοτόκου) (Ταμπούρια)		750
Ἀγιορεῖται Ζηλωταὶ Πατέρες μέσω Ἀχιλλεῖου			Ἀθαν. Θεοχάρης (Κάτω Πετράλωνα)		500
Μοναχοῦ.	7.000		Ἀρχιμ. Νεόφυτος Καλοφούντης		500
Ἀργυρῶ εἰς μνήμην γονέων, ἀναδόχων καὶ			Ἀρχιμ. Χριστοφῶρος Καλαντζῆς		500
ἀδελφῶν αὐτῆς.	500		Ἑλένη Ροδινῶ (Χαϊδάρι)		500
Ἀναστ. Μιχαλόπουλος (Αἰγιν)	1.000		Δίσκ. Ἰ. Ἡσυχ. Ἀγ. Ἰωάν. Θεολόγου (Πετρού-		
Ἀνώνυμος (Ἀθήναι)	100		πολις)		1.430
Ἰ. Ν. Ἀγ. Ἀποστόλων (Δάφνης—Ἀττικῆς)	1.800		Δισκ. Ἰ. Ν. Ἀγ. Σκέπης (Μπογιατί)		125
Ζωή Φανουρίου (Κηφισιά)	2.000		Μαγδαληνὴ Καρδιάση Μοναχὴ εἰς μνήμην Παΐσιου		
Σεβασμ. Διονύσιος (Ἀμερική)	1.000		Μον. Νικολάου, Κωνσταντίνου.		500
Δημ. Ἀποστολόπουλος (Λαμία)	250				
Ἱερομ. Παΐσιος Λολουργᾶς	150				
			Σύνολον		42.062

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἀγ. Δημητρίου εἰς τὸν ὁμώνυμον Ἱ. Ναὸν Ἀμφιάλης

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

**Πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ εὐλαβεστάτους κληρικούς καὶ λαϊκοὺς
τῆς καθ' ἡμᾶς ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν
τῆς Ἑλλάδος**

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν Ἀγίων τούτων ἡμερῶν ὑπειθυμίζομεν εἰς ὅλους σας τὸ ἱερὸν καθήκον τῆς πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ δυστυχεῖς ἐμπράκτου ἐκδηλώσεως ἀγάπης καὶ βοηθείας.

Ὁ Κύριος ἡμῶν λέγει εἰς τὸ Ἱερὸν Του Εὐαγγέλιον: **«μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται»**. Ἐάν λοιπὸν καὶ σεῖς ποθεῖτε νὰ τύχετε τῆς εὐλογίας καὶ βοηθείας τοῦ Θεοῦ, βοηθήσατε τοὺς ἐνδρεῖς, τὸ ἄπορον καὶ ὀρφανὸ παιδί, τὸν ἀπροστάτευτο γέροντα.

Ὁ «πλούσιος ἐν ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς» Θεὸς θὰ εὐλογῇ τὰς οἰκογενεῖας σας, ἐάν καὶ σεῖς φροντίσετε νὰ προσφέρετε τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν συμποράστασιν εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην αὐτῆς.

Τὸ μεγάλο ἔργον μας, **«Τὸ Οἰκοτροφεῖν»** τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ ποράσχη στέγη, τροφή, μόρφωσιν, ἥθους καὶ θαλπωρὴν εἰς τὸ παιδί καὶ τὸν νέον τῆς ἐπαρχίας, σᾶς ὑπενθυμῇ πάλιν τὸς ἀγίας καὶ κοσμοχαρμολύτους ἐν τῇς ἡμέραις τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἐμπράκτου ἐκδηλώσεως τῆς ἀγάπης.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

«Ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανεῖζει Θεῷ» λέγει ἡ Ἀγία Γραφή καὶ ἀλλαχοῦ: **«Ἡ ἐλεημοσύνη ρύεται ἐκ θανάτου καὶ οὐκ ἔσθ' εἰσελθεῖν εἰς τὸ σκότος»**. Προσφέρατε λοιπὸν ἐξ ὅλης ψυχῆς τὸν ὀβολὸν σας διὰ τὸν πτωχὸν νέον διὰ νὰ εὐρητε ἴλεων τὸν Θεὸν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως καὶ νὰ σᾶς ρύσουν αἱ ἐλεημοσύναι καὶ ἀγαθοεργίαι σας τῆς αἰωνίου κολάσεως.

Περιμένομεν τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν σας ἀρωγὴν διὰ νὰ συνεχίσωμεν τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον ἡρξίσαμεν καὶ τὸ ὁποῖον

πρέπει νὰ τελειώσῃ πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ τῆς ἀγίας Ὁρθοδοξίας.

Εἴθε ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης νὰ χαρίζῃ εἰς ὅλους σας ἀφθονοπαρόχως κάθε ὑλικὸν καὶ πνευματικὸν ἀγαθὸν καὶ νὰ εὐλογῇ ἕνα ἕκαστον καὶ τὰς οἰκογενεῖας σας πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργων θεοφιλῶν καὶ ἀγίων.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
ΑΥΣΕΝΤΙΟΣ

ΕΥΧΑΙ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν κοσμοχαρμολύτων ἑορτῶν τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως, τοῦ Νέου ἔτους 1969 καὶ τῶν λοιπῶν ἑορτῶν, εὐχεται εἰς τὰ ἀπανταχοῦ πνευματικὰ Αὐτῆς τέκνα ὑγείαν κατ' ἅμω, εἰρήνην καὶ πνευματικὴν πρόοδον.

Ἀνακοίνωσις

Ἡ ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων ἐφέτος συμπίπτει μὲ τὴν Κυριακὴν 6)19 Ἰαννουαρίου. Οὐδεὶς πρέπει νὰ ἀπουσιάσῃ κατὰ τὴν λαμπρὰν αὐτὴν ἑορτὴν καὶ παιήγυριν, διότι θὰ εἶναι ἀδικαιολόγητος. Οἱ ἐκλεκτοὶ ἐφημέριοι τῶν Ἱερῶν Ναῶν τοῦ λεκανοπεδίου Ἀττικῆς, ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ ποιμνίου των, μὲ τὰ ἐξαπτέρυγα καὶ τὰ Ἱ. Λόβρα των, ὀφείλουν νὰ εὐρεθοῦν ἐγκαίρως εἰς τὸν συνήθη τόπον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὑπαπαντῆς Καλλιπόλεως Πειραιῶς, Στάσις Πηγάδα. Ἐκεῖθεν ὑπακούοντες εἰς τοὺς Τελετάρχας Ἀρχιμανδρίτας θὰ λάβουν τὴν θέσιν των διὰ τὴν Ἱ. Πομπὴν πρὸς τὴν ἐξέδραν, διὰ τὴν τέλεσιν τοῦ καθαγιασμοῦ τῶν ὑδάτων.

Χ ρ ι σ τ ο ύ γ ε ν ν α

Ἡμέρα χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης πνευματικῆς.

«Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ» φάλλομεν, μετὰ τοῦ ἐκ Δαμασκοῦ Φωστῆρος Ἰωάννου, τὸ παρὸν Μυστήριον ἐκδιηγούμενοι... Ἀσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ καὶ ἐν εὐφροσύνῃ ἀνυμνήσατε τὸν δι' ἡμᾶς μορφὴν δούλου λαβόντα.

Ἡ ἐορτὴ τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως «τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ» εἶναι ἡ Μητρόπολις πασῶν τῶν Δεσποτικῶν ἐορτῶν, κατὰ τὸν Χρυσορρήμονα Ἰωάννην. Καὶ τὰ Θεοφάνεια καὶ τὸ Πάσχα τὸ ἱερόν, καὶ ἡ Ἀνάληψις καὶ ἡ Πεντηκοστή, τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ὑπόθεσιν ἐξ αὐτῆς εἶλαθον.

Ὅχι δὲ διὰ τοῦτο μόνον δίκαιον θὰ ἦτο νὰ ἔχῃ τὴν προεδρίαν ἡ τῆς Γεννήσεως ἡμέρα, ἀλλὰ καὶ διότι τὸ κατ' αὐτὴν συμβᾶν εἶναι πολὺ φρικωδέστερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα. Τοῦτο καὶ αὐτὸς ὁ Οὐρανοδόκῳ Παῦλος θαυμάζων ἔλεγε: «Μέγα τὸ τῆς Εὐσεβείας Μυστήριον»! Ποῖον δὲ εἶναι τοῦτο; «Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί» (Ἰωάν. Χρυσόστ., Τόμος Α', Μιχ. Γαλανοῦ Λόγος εἰς τὸν Μακάριον Φιλογόνιον).

Ἐχούν χαρισμένως αἱ κώδωνες τῆς Βηθλεέμ, καλόντες ὅλους τοὺς ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην Ὀρθοδόξους Χριστιανούς εἰς προσκύνησιν τοῦ ἐν τῷ Ἁγίῳ Σπηλαίῳ αὐτῆς τεχθέντος Λυτρωτοῦ.

Ἡ Ἁγία Σιών, ἡ Μητέρα πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, εἰς τὴν Ἁγίαν γῆν τῆς ὁποίας ἐγεννήθη, ἐδαπτίσθη, ἐκήρυξεν, ἐθαυματούργησεν, ἐπάθε τὰ φρικτὰ Πάθη, Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ἀνελήθη ἐν δόξῃ ὁ ἐνανθρωπήσας Θεὸς Λόγος, εἰς τὸ ὑπερώον τῆς ὁποίας κατήλθε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐν πυρίναις γλώσσαις, προσκαλεῖ πάντας τοὺς ἔχοντας «Ἐγὼ Κύριον, Μίαν Πίστιν, ἓν Βάπτισμα, ἓνα Θεὸν καὶ Πατέρα» Ὀρθοδόξους Χριστιανούς, νὰ συνεορτάσουν μετ' αὐτῆς τὴν Μεγάλην τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐορτήν.

Ἐπὶ δύο χιλιάδας περίπου ἔτη, ἀνταποκρινόμενοι πρὸς τὴν φωνὴν τῆς Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν πάντες οἱ Ὀρθόδοξοι τῆς Οἰκουμένης, συνεώρταζον μετ' αὐτῆς τὴν ἰδίαν ἡμέραν τὴν Μεγάλην καὶ Ἁγίαν ἐορτήν, φάλλοντες τὸ «Σήμερον ὁ Χριστὸς ἐν Βηθλεὲμ γεννᾶται ἐκ Παρθένου».

Ἀπὸ τῆς ἀποφράδος ὁμῶς ἐκείνης ἡμέρας τοῦ Μαρτίου τοῦ 1924, καθ' ἣν ἐφηρμόσθη ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἡ καινοτομία τοῦ νέου ἡμερολογίου, διεσπάσθη, δυστυχῶς, ἡ ἐνότης τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς Ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐν τῷ ἐορτασμῷ τῶν ἐορτῶν, ἐπὶ ἀθετήσῃ τῆς ἀποφάσεως τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμένης Συνόδου τῶν 318 Θεοφόρων Πατέρων. Καὶ σῆτω νῦν, ὅταν ἄλλοι ἐκ τῶν Ὀρθοδόξων «νηστείας σχολάζωσιν, ἔτοιμοι συμπόσια συντελέσωσι...».

Ἀλλ' ἡ ἀπόφασις ἐκείνη τῆς Ἁγίας Συνόδου, λέγουν οἱ καινοτομήσαντες, ἐλήφθη διὰ τὴν ἐορτήν τοῦ Πάσχα μόνον, ἡ ὁποία δὲν ἐθίγη διὰ τῆς εἰσαχθεί-

σης μεταρρυθμίσεως. Φανερὰ σοφιστεία καὶ πρόφασις ἐν ἁμαρτίαις εἶναι ἡ δικαιολογία αὕτη. Διότι τῶν Ἀγίων ἐκείνων Πατέρων πρῶτιστος σκοπὸς ἦτο ἡ ἐνωσις τῶν εἰς τε τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐξωτερικὴν λατρείαν δισταμένων τότε χριστιανῶν, τὴν ὁποίαν καὶ ἐπέτυχον, εἰς μὲν τὰ τῆς πίστεως διὰ τῆς καταδίκης τοῦ Ἀρείου καὶ τῆς συντάξεως τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, εἰς δὲ τὰ τῆς ἐξωτερικῆς λατρείας διὰ τῆς συντάξεως τοῦ Πασχαλίου Κανόνος.

Πρὸς ἐπίρρωσιν τῶν ἀνωτέρω παραθέτομεν καὶ μαρτυρίας τινὰς ἐκ τῶν πολλῶν: «...Χ α ρ ι σ τ ῶ Θεῷ» γράφει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος πρὸς τοὺς Ἀφρικανούς Ἐπισκόπους: «ὥσπερ περὶ τῆς Πίστεως, οὕτω καὶ περὶ τῆς Ἁγίας ἐορτῆς γέγονε συμφωνία. Καὶ τοῦτο ἦν ΤΟ ΑΙΤΙΟΝ τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου». Ἡ συμφωνία, ἡ ἐν πᾶσιν ἐνόηθη τῶν εἰς Χριστὸν Ὀρθοδόξων πιστευόντων.

Ἐν δὲ τῇ πρὸς τοὺς μὴ παρευρεθέντας Ἐπισκόπους εἰς τὴν Σύνοδον ἐπιστολῇ τῶν οἱ Θεοφόροι Πατέρες γράφουν σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ ἑξῆς: «...Εὐαγγελίζομεθα δὲ ὑμᾶς καὶ περὶ τῆς συμφωνίας τοῦ ἁγιοτάτου ἡμῶν Πάσχα, ὅτι ταῖς ἡμετέροις εὐχαῖς κατωρθώθη καὶ τοῦτο τὸ μέρος...» (MIGNE) Τόμος 82, σελ. 930).

Ἄλλ' ὁ καταπέλτης κατὰ τῶν τὰ σκάνδαλα διὰ τῶν καινοτομιῶν ποιούντων, εἶναι ἡ ὑπέροχος καὶ μνημειώδης πρὸς πάσας τὰς Ἐκκλησίας τῆς οἰκουμένης ἐπιστολὴ τοῦ Ἁγίου καὶ Μεγάλου Αυτοκράτορος Κωνσταντίνου, ἐκ τῆς ὁποίας παραθέτομεν περιτοπὰς τινὰς:

«Κωνσταντῖνος Σεβαστὸς ταῖς Ἐκκλησίαις, Πεῖρα λαθῶν ἐκ τῆς τῶν κοινῶν εὐπραξίας, ... τοῦτον πρὸ πάντων ἔκρινα εἶναι μοι προσήκοντα σκοπόν, ὁ πῶς παρὰ τοῖς μακαριωτάτοις τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίᾳς πλὴθεις πίστεως μίᾳ καὶ ἐλευκρινῇ ἀγάπῃ ὁμογνώμων τε περὶ τὸν Παγκρατῆ Θεὸν εὐσεβεῖα τηρεῖται». Ἀλλ' ἐπειδὴ, λέγει, τοῦτο δὲν ἦτο δυνατόν κατ' ἄλλον τρόπον νὰ ἐπιτευχθῇ, παρὰ μόνον διὰ τῆς ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνάξεως τῶν Ἐπισκόπων καὶ συζητήσεως ἐπὶ τῶν «προσηκόντων τῇ ἁγιοτάτῃ Ὁρηκείᾳ διάκρισις γένοιτο», «τούτου ἕνεκα» κληθέντες, πλείστοι Ἐπίσκοποι προσήλθον, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἐγὼ ὡς «εἰς ἐξ αὐτῶν ἐτύγχανον συμπαρών». Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι δέ, ἀλλὰ μᾶλλον χαίρω νὰ ὀνομάζωμαι σύνδουλός σας (τοῦ Κοινοῦ Κυρίου Ἰησοῦ) καὶ σὰς πληροφορῶ, ὅτι πάντα τὰ ζητήματα ἐξητάσθησαν μετὰ προσοχῆς ἐν τῇ Συνόδῳ, ἕως ὅτου «ἡ τῇ πάντων Ἐφόρῳ Θεῷ ἀρέσκουσα γνώμη πρὸς τὴν

τῆς ἐνότητος συμφωνίαν» ἐφανερώθη, ὥστε νὰ μὴ ὑπολειφθῇ τι, τὸ ὅποιον νὰ εἶναι ὑπὸ ἀμφισβήτησιν καὶ νὰ δημιουργήσῃ διχόνοιαν εἰς τὸ μέλλον. «**Εὐ θ α** (ἐν τῇ Συνόδῳ) καὶ περὶ τῆς Ἀγιοπατρίας τοῦ Πάσχα ἡμέρας γενομένης (συ) ζήτησεως, ἔδοξε κοινῇ γνώμῃ καλῶς ἔχειν, ἐπὶ μιᾷ ἡμέρᾳ πάντας τοὺς ἀπανταχοῦ ἐπιτελεῖν. Τί γὰρ ἡμῖν κάλλιον, τί δὲ σεμνότερον ὑπάρξει διυνησεται, τοῦ τὴν ἐορτὴν ταύτην, παρ' ἧς τὴν τῆς Ἀθανασίας εἰλήφμεν ἐλπίδα, **ΜΙΑ ΤΑΞΕΙ** καὶ φανερῶ λόγῳ παρὰ πᾶσιν ἀδιαπτώτως φυλάττεσθαι; Πρὸς τοῦτοις» πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄφιν μας, ὅτι ὡς ἐν τόσῳ μέγα γεγονός (τὸ τῆς Ἀναστάσεως) ἐορταζόμενον διὰ τῆς τοιαύτης θρησκείας ἐν ἐορτῇ, «**διαφωγίαν ὑπάρχειν ἐστὶν ἀθέμιτον**. **ΜΙΑ** γὰρ ἡμῖν τὴν τῆς ἡμετέρας ἐλευθερίας ἡμέραν, τοῦτέστι τὴν τοῦ ἁγιωτάτου πάθους, ὃ ἡμέτερος παρέδωκε Σωτῆρ. **ΜΙΑ** εἶναι τὴν Καθολικὴν (Ὁρθόδοξον) Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν θεοδούληται» τῆς ὁποίας τὰ μέλη, ἂν καὶ ἐθρῖσκωνται εἰς διαφόρους τόπους, «ἀλλ' ὅμως ἐν Πνεύματι, τοῦτέστι τῇ Θείῳ βουλήματι θάλασσαν».

Σκεφθῆτε λοιπὸν πόσον «ἐστὶ δεινόν τε καὶ ἀπρεπὲς τὰς αὐτὰς ἡμέρας, ἐτέρους μὲν ταῖς νηστεύσασιν σχολάζειν, ἐτέρους δὲ συμπόσια συνετελεῖν καὶ μετὰ τὰς τοῦ Πάσχα ἡμέρας, ἄλλους μὲν ἐν ἐορταῖς καὶ ἀνέσεσιν ἐξετάζσθαι, ἄλλους δὲ ταῖς ὀρισμέναις ἐκδεδόσθαι νηστεύσας... Κοινῇ πάντων ἤρρεσε κρίσει, τὴν ἁγιωτάτην τοῦ Πάσχα ἐορτὴν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ συνετελεῖσθαι... Ὁ Θεὸς ὑμᾶς διαφυλάξοιεν, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω κειμένων γίνονται φανεροὶ οἱ λόγοι διὰ τοὺς ὁποίους οἱ Θεοφόροι Πατέρες καθόρισαν τὰ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα, οἵτινες εἶναι οἱ ἑξῆς:

- 1) Ἵνα τηρηθῇ μία πίστις καὶ ὁμογνωμὴν εὐσέβεια.
- 2) Διότι εἶναι ἀθέμιτον εἰς μίαν τοιαύτην ἐορτὴν νὰ ὑπάρχῃ διαφωνία.
- 3) Διότι πρέπει νὰ εἶναι μία ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Σωτῆρος.
- 4) Διότι εἶναι δεινόν καὶ ἀπρεπὲς κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας, ἄλλοι μὲν νὰ νηστεύουν, ἄλλοι δὲ νὰ ἐπιτελοῦν συμπόσια. Ἄλλοι νὰ ἐορτάζουν τὸ Πάσχα, καὶ ἄλλοι νὰ πενθοῦν.

Διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους εἶναι ἐπίσης ἀθέμιτον νὰ ὑπάρχῃ διαφωνία καὶ δι' οἵανδήποτε ἄλλην ἐορτὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Διότι ἐὰν ὑπῆρχε προσβολὴ τῶν ἀποφάσεων καὶ κανόνων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐφ' ὅσον μετεβάλλετο ἡ ἐορτὴ τοῦ Πάσχα, καὶ ἐπῆρχετο διαίρεσις καὶ διαφω-

νία εἰς τὰς Ἐκκλησίας ὡς πρὸς τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ἡ αὐτὴ προσβολὴ τῶν διατάξεων τῆς ἰδίας Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὑπάρχει, ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτῆς, ὅταν ἐπέρχεται διαφωνία καὶ διχασμὸς εἰς τὰς ἐπὶ μέρος Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας διὰ τὴν τέλεσιν καὶ πάσης ἄλλης ἐορτῆς, καὶ δὴ τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων, ἥτις, κατὰ τὸν Ἱερὸν Χρυσόστομον εἶναι «ἡ Μητρόπολις» πασῶν τῶν ἐορτῶν. Ὅτι δὲ οὕτως ἔχει ἡ ἀλήθεια, ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἱερῶν κειμένων, θὰ ἀποδειχθῇ δὲ καὶ θὰ γίνῃ κατάδηλος καὶ διὰ τῶν ἑξῆς:

Ὁ μακάριος Θεοδώρητος, μέγας τῆς Ἐκκλησίας Πατὴρ τοῦ βου αἰῶνος, εἰς τὴν πρὸς τὸν Ἑρμηνεύτην ἐπιστολὴν του λέγει καὶ τὰ ἑξῆς: «...Πανταχοῦ γῆς καὶ θαλάσσης, ἡ πειρωταὶ καὶ νησιῶται κοινῇ τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἐπιτελοῦσι τὰς ἐορτάς, καὶ ἐνθα ἄν τις ἀποδημήσῃ, θελήσῃ... πανταχοῦ τὴν αὐτὴν εὐρήσει κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐπιτελουμένην πανήγυριν...» (MIGNE 83—1241).

Καὶ ὁ Μέγας Βασίλειος: «...ἄρα διαφωνία πάσα καὶ διάστασις, σημεῖον ἀναρχίας... πῶς οὐ πολλῷ μᾶλλον ἀνάγκη πάσα τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ σπουδάζουσιν τηρεῖν τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῇ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης, πληροῦν ἐκεῖνο τὸ ἐν ταῖς Πράξεσι (τῶν Ἀποστόλων) εἰρημένον, ὅτι τοῦ πλήθους τῶν πιστευόντων ἦν ἡ καρδία καὶ ἡ φυχὴ μία, οὐδενὸς μὲν δηλονότι τὸ ἴδιον βούλημα (θέλημα) ἱστώντος, πάντων δὲ κοινῇ ζητούντων, ἐν **ΕΝΙ** Ἁγίῳ Πνεύματι τὸ τοῦ **ΕΝΘΣ** Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ θέλημα...» (MIGNE Τόμ. 32, περὶ κρίματος Θεοῦ).

Ποία λοιπὸν ἀνάγκη, ἐρωτῶμεν, ἐπέβαλε τὴν ἐορτολογικὴν μεταρρύθμισιν, καὶ δὴ κατὰ τρόπον πραγματικοματικόν, ἄνευ τῆς πρὸς τοῦτο συμφωνίας πασῶν τῶν ἐπὶ μέρος Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν; — Ἡ ἀνάγκη τῆς διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου — ἀπαντῶν οἱ καινοτομήσαντες. Διὰ τὴν ἀκρίβειαν λοιπὸν τοῦ ἡμερολογίου διεσπάσατε τὴν ἐν τῇ ἐξωτερικῇ λατρεῖᾳ ἐνότητα τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν; «Ἡμεῖς παρατηρεῖσθε καὶ μῆνας καὶ καιροὺς καὶ ἐνιαυτούς;» ὅθ' τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ἀπόστ. Παῦλος. Τὸ ἐορτάζειν τὰς ἐορτάς κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, εἶναι αἰωνόδιος Παράδοσις τῆς Καθολικῆς Ὁρθόδοξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καθαγιασθεῖσα διὰ τῆς Πράξεως αὐτῆς, τὴν ὁποίαν ἐσεβάσθησαν καὶ ἐπεκύρωσαν **ΠΑΝΤΕΣ** οἱ Ἅγιοι.

Ἐπιτίθεται λαύρως ὁ πρῶτος Ἱερὸς Χρυσόστομος κατὰ τῶν μὴ συμμορφουμένων πρὸς τὴν περὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα ἀπόφασιν τῶν Πατέρων τῆς Α' Οἱκ. Συνόδου. Παραθέτομεν περικοπὰς τινὰς τοῦ σχετικοῦ λόγου του ἐν ἐλευθέρᾳ μεταφράσει. «Τριακῶσι περὶ πατέρες συνελθόντες ἐνομοθέτησαν περὶ τούτου καὶ σὺ ἀτιμάξεις ἐκείνους;... Διότι ἐν ἐκ τῶν δύο ἡ ἀνοησίαν καὶ ἀμάθειαν εἰς αὐτοὺς ἀποδίδεις,... ἡ δειλίαν... Ὅτι δὲ καὶ σοφίαν πολλὴν καὶ ἀνδρείαν ἐπέδειξαν τότε, ὅλα ὅσα ἔγιναν φανερόν. Διότι τὴν μὲν σοφίαν αὐτῶν δεικνύει ἡ τότε διατυπωθεῖσα καὶ

καθορισθείσα πίστις (ἐν τῷ 'Ι. Συμβόλῳ'), τὴν δὲ ἀνδρείαν των ἐδειξεν ὁ τότε καταπαύσας διωγμὸς. Διότι καθὼς διαπρεπεῖς τινες καὶ ἄριστοι ἥρωες, ἀναρίθμητα στήσαντες τρόπαια, καὶ πολλὰ δεχθέντες τραύματα, οὕτω ἐπαυήρχοντο τότε ἀπὸ παντοῦ τῶν Ἐκκλησιῶν οἱ Προστάται, φέροντες τὰ στίγματα τοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ σώματά των.

Πρόσθετε τί πράττεις τόσους κατακρίνων Πατέρας, τόσον ἀνδρείους καὶ σοφοὺς. Διότι, ἐὰν τελώνῃν ἄνθρωπον κατακρίνας ὁ Φαρισαῖος, ὅλας τὰς ἀρετάς... ἔχασε, ποίαν θὰ ἔχῃς συγχώρησιν σύ,... ἀποδοκιμάζων τόσους διδασκάλους;... Ἐὰν δὲ ὁ πῶς οὐ δύο ἢ τρεῖς, ἐν μέσῳ αὐτῶν εἶναι ὁ Χριστός, ὅπου τριακόσιαι καὶ πολλοὶ περυσσότεροι παρίσταντο... καὶ ὁ Χριστός παρὼν ἦτο καὶ Ἀὐτὸς διετύπωνεν ὅλα καὶ ἐνομοθέτει... Ἄς μὴ προσέχωμεν εἰς παρατήρησιν ἡμερῶν καὶ καιρῶν καὶ ἐτῶν, ἀλλὰ πανταχοῦ μέ **ΑΚΡΙΒΕΙΑΝ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ** ἃς ἀκολουθοῦμεν, προτιμῶντες ἀπὸ πᾶν ἄλλο τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εἰρήνην (ἐν τῇ ἀκριθείᾳ). Διότι καὶ ἂν ἀκόμη ἔσφαλλεν ἡ Ἐκκλησία εἰς τὴν περὶ τοῦ χρόνου τῆς τελέσεως τοῦ Πάσχα (καὶ τῶν λοιπῶν ἐορτῶν, ὡς προσελέχθη) ἀπόφασιν τῆς, δὲν θὰ ἦτο τόσον μέγα διὰ τοὺς ἀπειθοῦντας εἰς αὐτὴν τὸ κατόρθωμα τὸ ἐκ τῆς προσηλωσεως των εἰς τὴν χρονολογικὴν ἀκριθείαν, ὅσον θὰ ἦτο τὸ **ΕΓΚΛΗΜΑ** τὸ ἐκ τῆς διαιρέσεως καὶ τοῦ σχίσματος, τὸ ὁποῖον προκαλοῦσι... Ἐννόησον, ὅτι ἀπὸ διαβολικὴν τοῦτο προέρχεται ἐνέργειαν... (εἰς τοὺς τὰ πρῶτα Πάσχα νηστεύοντας).

Ἐν κατακλείδι ἀναφέρομεν ὀλίγας λέξεις τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίου τοῦ Τρανοῦ ἐκ τῆς πρὸς τὸν πρίγκιπα τῶν Ἑνετῶν Νικόλαον Ντεπόντε ἐπιστολῆς του. «...Ἡ μὲν ἡμετέρα Ἐκκλησία, λέγει, διακρατεῖ τὰ **ΠΑΡΑΔΟΘΕΝΤΑ ΑΓΥΤΗ**... ὡς παντὸς Πατριάρχου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν κανόσι καὶ νόμοις ὀφείλοντος ὑποκεῖσθαι καὶ Παραδόσειν Ἐκκλησιαστικαῖς. Ὅθεν οὐδὲ μετατρέπειν δεῖ τῶν Ἀγίων Πατέρων κανόνα καὶ κανονομεῖν καὶ εἰς αἰτίας στάσεως τᾶς Χριστοῦ Ἐκκλησίας κινεῖν». Ὁ αὐτὸς συνοδικῶς ἀνεθεμάτισε καὶ τὴν ἐορτολογικὴν καινοτομίαν τοῦ Πάπα, τὴν ὁποίαν προσεπάθει ἔκτοτε οὗτος νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ἄς μείνωμεν λοιπὸν σταθεροὶ καὶ ἀκλόνητοι εἰς ὅσα παρὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων παρεβάλομεν, ἀποφεύγοντες πάντα νεωτερισμὸν, καὶ ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ Διαβόλου θεωροῦντες αὐτόν.

ΕΥΘΑΡΣΗΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 7ης σελ.)

πια ἀλλήλων φρονούντες καὶ πράττοντες. Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι πλέον ἀλάνθαστος, ἀλλὰ τὰ πάντα διέπει ὁ νόμος τῆς σχετικότητος. Ἐφεύσθη ὁ Σωτὴρ, ὅταν ὑπεσχέθη τὴν μέχοι τέλους Παρουσίαν Του ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας; Ἐφεύσθη ὅταν ὑπεσχέθη τὸν Παράκλητον, ὅστις θὰ ἤρχετο νὰ ἐλέγξῃ περὶ ἁμαρτίας καὶ νὰ ὁδηγήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς πᾶσαν τὴν Ἀλήθειαν; Τίποτε ἐξ αὐτῶν δὲν συνέβη, ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία κατὰ τὴν «οἰκουμενικὴν» δόξαν ἐγκατελείφθη ὡς σκάφος ἔρημων τῆς τύχης του, ἐπὶ τῶν κυμάτων τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν, τῶν ἀλληλοδιαδεχομένων ἐποχῶν, τῶν πολιτικῶν ἐξελίξεων, τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν καὶ περιορισμῶν. Ἀλλ' οὐ περὶ οἰκουμενισμοῦ ὁ λόγος ἐνταῦθα.

Ἄς μᾶς ἐπιτρέψῃ ὁμοῦς ὁ Μακαριώτατος νὰ τοῦ υπενθυμίσωμεν τὸν κατάλογον τῶν ἀποστατῶν, αἰρετικῶν καὶ προδοτῶν τῆς Ὀρθοδοξίας, Πατριάρχων καὶ Ἱεραρχῶν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ἱστορίας. Καὶ τοῦτο διότι οὐδένα ἔχομεν δικαίωμα ν' ἀκολουθοῦμε, ὡς λέγει, τόσο δεδωσμένως: «**ΕΝ ΠΑΝΤΙ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ**». Ἐν παντὶ καὶ πάντοτε ἀκολουθοῦμεν τὸν Σωτῆρα Χριστόν, ἀλλὰ τοὺς Ἱεράρχας μόνον ἐφ' ὅσον ἐν τῇ ἀληθείᾳ τυγχάνουν ἠνωμένοι μετὰ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Θὰ ἦτο ἀσέβεια ἐκ μέρους μας νὰ υπενθυμίσωμεν εἰς τὸν Μακαριώτατον τοὺς ἐν προκειμένῳ ἰσχύοντας σχετικῶς κανόνας τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁμοῦς κατ' ἐξοχὴν ἀδυνατοῦμεν νὰ συλλάβωμεν εἶναι τὸ ἔξης: Ἐὰν «εἰς τὴν οὐσίαν οὐδὲν μᾶς χωρίζει», τότε πρὸς τί ὁ περὶ ἐνώσεως λόγος; Ἡ ἐνωσις προϋποθέτει χωρισμὸν ἀλλὰ κατὰ τὸν Μακαριώτατον χωρισμὸς οὐκ ἔστιν. Ἡ Ὀρθοδοξία ἐκφράζεται πολλάκις ἀντινομικῶς, οἰδέποτε ὁμοῦς ἀντιφασικῶς. Ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι χωρισμένη ἀπὸ τὴν ἑτεροδοξίαν, μετὰ τὴν διαχωριστικὴν γραμμὴν ἢ ὁποῖα χωρίζει τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὴν πλάνην. Ἀντιθέτως πρὸς ὅσα ἰσχυρίζεται ὁ Μακαριώτατος ἢ μετὰ τῶν ἑτεροδόξων διαφορὰ μας τυγχάνει οὐσιαστικὴ καὶ πραγματικὴ, καὶ οὐδεμίαν κοινωνίαν κατὰ τὸν Ἀπόστολον εἶναι ἐφικτὴ μετὰξὺ φωτὸς καὶ σκότους. Καλὴ εἶναι θέβαια ἡ ποιητικὴ ἔξαρσις, καὶ ἡ ἀδυσφοροσύνη, ὅχι ὁμοῦς ὅταν ἐπιτελοῦνται εἰς βάρος τῆς σωζούσης ἀληθείας καὶ πρὸς ὀλεθρον τῶν ψυχῶν. Ἄς μᾶς ἐπιτρέψῃ, λοιπὸν, ὁ Μακαριώτατος νὰ ἐξετάσωμεν ἀκροθιγῶς μόνον ἓνα πρὸς ἓνα τὰ ἐπιχειρήματα διὰ τῶν ὁποίων ἰσχυρίζεται οὗτος, ὅτι «εἰς τὴν οὐσίαν οὐδὲν μᾶς χωρίζει».

1. Ο ΙΔΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ

Δέν μᾶς λέγει ὁμως ὁ Μακαριώτατος μέ ποίους ἔχομεν τὸν ἴδιον Χριστόν; Μὲ τοὺς λατίνους; μέ τοὺς νεστοριανούς; μέ τοὺς μονοφυσίτας; μέ τοὺς διαμαρτυρομένους; ἢ μέ τοὺς ὀρθολογιστάς; Ὁ Χριστός ἓνα πρόσωπον δύο φύσεις τῶν ὀρθοδόξων, καί ὁ Χριστός δύο πρόσωπα δύο φύσεις τῶν νεστοριανῶν, εἶναι ἄρα γε τὸ ἴδιον πράγμα; Ὁ Χριστός τῶν δύο φύσεων καί τῶν δύο θελήσεων τῶν ὀρθοδόξων καί τῆς μιᾶς φύσεως καί θελήσεως τῶν μονοφυσιτῶν εἶναι ἄρα γε τὸ ἴδιον πράγμα; Ὁ Χριστός τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος τῶν ὀρθοδόξων καί ὁ Χριστός κοινός ἄνθρωπος τῶν διαμαρτυρομένων ὀρθολογιστῶν εἶναι τὸ ἴδιον πράγμα; Ὁ Χριστός πού συλλαμβάνεται ἐξ Ἁγίου Πνεύματος καί τῆς Παρθένου Μαρίας καί ἀνίσταται σωματικῶς ἐκ νεκρῶν, καί ὁ Χριστός τῶν ὀρθολογιστῶν πού «γεννιέται ἀπὸ τὴν Μαρίαν καί τὸν Ἰωσήφ» καί σαπίζει τὸ σῶμα του μέσα στὸν τάφο, πῶς μπορεῖ νὰ εἶναι τὸ ἴδιο πράγμα; Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι τὸ ἴδιο πράγμα ὁ Χριστός τῶν ὀρθοδόξων, πού κατὰ τὴν θείαν Φύσιν ἔχει Οὐσίαν καί ἐνέργειαν, μέ τὸν Χριστόν τῶν λατίνων πού κατὰ τὴν θείαν φύσιν εἶναι μόνο «καθαρά ἐνέργεια» (ACTUS PURUS); Καί τῶν ὀρθοδόξων ὁ Χριστός ὁμολογεῖται ἔχων μετὰ τῶν πιστῶν σχέσιν ἄ μ ε σ ο ν καί πραγματικὴν διὰ τῆς ἀκτίστου Αἰτοῦ Θείας Χάρτος, κατὰ δὲ τὴν τῶν λατίνων δόξαν ἡ ΧΑΡΙΣ εἶναι ἓνα κ τ ῖ σ μ α καί οὐχὶ αὐτὸς οὗτος ὁ Χριστὸς ἐνεργῶν, καί ὃ τοῦ θαύματος, ἐν τούτοις εἶναι... τὸ ἴδιον πράγμα. Ὅπως ἄλλωστε τὸ ἴδιον πράγμα εἶναι ὁ Χριστὸς ἐκπορεύον τὸ Ἅγιον Πνεῦμα μέ τὸν Χριστόν τὸν μὴ ἐκπορεύοντα. Ὅλα αὐτὰ διὰ τὸν Μακαριώτατον εἶναι ὁ ΙΔΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ!

Τοιοῦτοτρόπως ὁμως καί κατὰ τῆς φύσεως τῆς Ἐκκλησίας ἐμμέσως ἀμαρτάνομεν ἐπίσης. Διότι διδάσκουμεν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν γνωρίζει ἐπαρκῶς τὸν Χριστόν. Ἡ Ἐκκλησία σχηματίζει περὶ Χριστοῦ, κατὰ καιροὺς καί ἐποχὰς ἀντιλήψεις καί ιδέας ἀλληλοαναιρούμενας, δὲν γνωρίζει ὁμως αὐτόν, διότι δὲν εἶναι ΗΝΩΜΕΝΗ μετὰ τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ΝΥΜΦΗ ὁμως γνωρίζει τὸν ΝΥΜΦΙΟΝ αὐτῆς. Ἐκεῖνοι πού δὲν τὸν γνωρίζουν δὲν εἶναι μέλη τοῦ Σώματος τῆς Νύμφης. Διότι ὁ ἴδιος εἶπεν: «Ἐγὼ γνωρίζω τὰ ἐμὰ καί γ ν ω ρ ῖ σ μ α ἰ ΤΗΘ ΤΩΝ ΕΜΩΝ». Μόνον λοιπὸν ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι γνωρίζομεν κατὰ χάριν, ὅ,τι εἶναι δυνατόν νὰ γνωρισθῇ περὶ Χριστοῦ.

Ὁ Ἀπόστολος ὁμως μᾶς προειδοποιεῖ περὶ τῆς δυνατότητος ν' ἀκολουθήσομεν ἓναν «ΑΛΛΟΝ ΙΗΣΟΥΝ» (Β' Κορινθίους ια' 4), ἀλλὰ αὐτὸς ὁ ἄλλος δὲν εἶναι ὁ ἴδιος μέ τὸν πραγματικὸν Ἰησοῦν τὸν ὅπερ ἡμῶν παθόντα καί ταπέντα καί ἀναστάντα καί ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Δυνάμεθα νὰ σχηματίσομεν ἄ ν τ ῖ λ ῆ ψ ε ῖ ς περὶ Χριστοῦ. Ἀλλὰ πᾶσα περὶ Χριστοῦ ἀντίληψις, γέννημα εἶναι τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦς. Εἶναι ὅπως διακηρύττει ἡ μασιονική Βίβλος: «Καὶ ἔπλασεν ὁ ἄνθρωπος τὸν Θεόν κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσιν αὐτοῦ». Εἶναι, λοιπὸν, αὐτὸς «ὁ ἄλλος Χριστός» γέννημα τῆς φαντασίας τῶν ἀνθρώ-

πων. Εἶναι ἓνα εἶδωλον. Εἶναι μία χίμαιρα. Εἶναι ἓνας ψεύτικος Χριστός, ἓνας ψευδόχριστος, καί ἡ Γραφή δὲν ὁμιλεῖ μόνον περὶ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ἀλλὰ καί περὶ ΨΕΥΔΟΧΡΙΣΤΩΝ. Ἀλλὰ εἴτε Ἀντίχριστος, εἴτε Ψευδόχριστος, δὲν εἶναι ποτὲ ὁ ΙΔΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ.

2. Η ΙΔΙΑ ΠΑΝΑΓΙΑ ΠΑΡΘΕΝΟΣ

Ἀπλῶς ἡ «Τιμιωτέρα τῶν Χερουβεὶμ καί ἐνδοξατέρα ἀσχηκρίτως τῶν Σεραφεὶμ τῶν ὀρθοδόξων» εἶναι τὸ ἴδιον πράγμα μέ τὴν ἀπὸ Ναζαρέτ Μαρίαν, μέ τὰ πολλὰ παθῖα τῶν Διαμαρτυρομένων! Αὐτὴ, πού συλλαμβάνει ἐκ Πνεύματος Ἁγίου εἶναι τὸ ἴδιον πράγμα μέ τὴν ἐκ σπέρματος ἀνδρὸς συλλαμβάνουσαν τῶν ὀρθολογιστῶν! Ἡ Ἐκκλῆςια τῶν ὀρθοδόξων, εἶναι τὸ ἴδιον πράγμα, μέ τὴν τῶν λατίνων «μητέρα τῆς Ἐκκλησίας» καί τοιοῦτοτρόπως... κεχωρισμένην οὖσαν τῆς Ἐκκλησίας! Ἡ μετὰ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος γεννηθεῖσα, καί ἡ ἄνευ τοιοῦτου, παραδόξως εἶναι τό... ἴδιο πράγμα! «Τὸ θησαυρίσμα τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως» ἡ διὰ τῆς ἐλευθέρως βουλήσεως καί τῆς συνειδητῆς ὑπακοῆς, «τεκοῦσα τὴν σωτηρίαν» καί «τὴν ἀπωσθεῖσαν φύσιν τοῖς οὐρανόις συνάψασα» εἶναι τὸ ἴδιο πράγμα μέ τὸ ἄβουλον ἐκὼν ἄκων κινούμενον τῆς λατινικῆς κακοδαμονίας καί πλάνης! Ἀληθῶς ἀκατανόητος ὁ ἰσχυρισμός!

3. ΤΟ ΙΔΙΟΝ ΕΤΑΙΡΕΙΟΝ

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Διαμαρτυρομένους δὲν ἔχομεν οὔτε τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν βιβλίων εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν. Ἀλλὰ καί αὐτὴ ἡ διαφορὰ νὰ μὴ ὀπῆρχε, εἶναι τάχα τὸ ἴδιο Εὐαγγέλιον ἐκεῖνοι πού ἐρμηνεύεται μέ τὴν προσωπικὴν ἐμπνευσιν τῆς στιγμῆς τοῦ καθενός, μέ ἐκεῖνο πού ἐρμηνεύεται ἀπὸ τὴν δισχίμετὴν πράξιν καί ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, μέ κάλους γονάτων, μέ ποταμοὺς αἱμάτων, μέ ἀσκησιν καί νηστείαν, μέ ἐγκράτειαν καί διαρκὴ προσευχήν; Ἀλλὰ μήπως μετὰ τῶν λατίνων ἔχομεν τὸ αὐτὸ Εὐαγγέλιον; Βεβαίως ἔχομεν τὸ αὐτὸ Εὐαγγέλιον ἀπὸ ἀπόψεως ἐντύπου χάριτος, ἀλλὰ ὁ Χριστιανισμός δὲν εἶναι μία θρησκεία κωδικοποιημένη σὲ βιβλία, διαφορετικὰ θὰ ὑποβιβάσαμε, τὸ Ἅγιον καί ἱερὸν Εὐαγγέλιον εἰς τὸ ἐπίπεδον τοῦ Κορανίου. Ὁ Χριστιανισμός καί τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι βίωμα καθημερινόν. Δυνάμεθα ἄρα γε νὰ ἰσχυρισθῶμεν μέ ἥσυχον τὴν συνειδήσιν καί ἐν γνώσει τῶν πραγμάτων, ὅτι τὸ ὀρθόδοξον βίωμα καί τὸ λατινικόν, τυγχάνουν ἓνα καί τὸ αὐτὸ πράγμα;

4. ΤΟ ΙΔΙΟΝ ΒΑΠΤΙΣΜΑ

Μὰ πῶς; Εἰς τοὺς μέν θεωρεῖται μία ἀπλὴ ἱερὰ τελετὴ, εἰς τοὺς δὲ μυστήριον ζωοποιόν. Ἀδύνατον νὰ εἶναι τὸ ἴδιο πράγμα. Ὑπάρχουν καί βαπτίζονται εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, χωρὶς ν' ἀναφέρουν τὴν Ἁγία Τριάδα, μήπως καί αὐτὸ εἶναι ἐπίσης ἔγκυρον βάπτισμα; Θὰ εἴπῃ τις: «Ἄς ἀρήσομεν τὰς

μικροαιρέσεις και δε στοχεύουν εις τὰς ἐπισήμους Ἐκκλησίας». Καὶ ἐρωτῶμεν: Μήπως τάχα με τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς ἔχομεν τὸ ἴδιο βάπτισμα; Μὰ πῶς θὰ ἦτα δυνατόν; Ἀφοῦ διαφωνοῦμε ὡς πρὸς τὴν φύσιν τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος ἐκ τοῦ ὁποίου μᾶς ἐλευθερώνει τὸ βάπτισμα, πῶς εἶναι δυνατόν τὸ βάπτισμα νὰ εἶναι τὸ αὐτό; Πολλοὶ ὀρθόδοξοι καὶ δι' κληρικοί, λέγουσιν πολλάκις ἐπιπολαίως: Μὰ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τὸ βάπτισμα τῆς Α ἢ Β Ἐκκλησίας. Ἐδῶ χρειάζεται μιὰ διασάφηση. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν παραδέχεται ἐκτὸς αὐτῆς ὑπαρξιν ἑτέρας Ἐκκλησίας, ὥστε ν' ἀναγνωρίσῃ ἐν αὐτῇ μυστήρια καὶ βάπτισμα. Μία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ἡ Ὁρθόδοξος, ἐκτὸς αὐτῆς οὔτε βάπτισμα ὑπάρχει οὔτε μυστήριον. Δύναται ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ν' ἀναβαπτίσῃ ἕνα προσήλυτον οἷα σ δ ἡ π ο τ ε προσελεύσεως καὶ νὰ μὴ κατηγορηθῇ πρὸς δι' ἀναβαπτισμόν. Διὰ τὴν Ὁρθόδοξίαν δὲν ὑπάρχουν, λοιπὸν, ἐκτὸς αὐτῆς «ἐκκλησίαι», τῶν ὁποίων τὸ βάπτισμα ἀναγνωρίζεται καὶ «ἐκκλησία» τῶν ὁποίων δὲν ἀναγνωρίζεται. Ἐκτὸς τῆς Ὁρθοδοξίας οὔτε βάπτισμα ὑπάρχει οὔτε χρίσμα, διότι οὔτε Ἐκκλησία ὑπάρχει, οὔτε Χάρισμα Πεντηκοστῆς ὑπάρχει.

Ἀπλῶς ἡ Ἐκκλησία κατὰ καιροὺς ἀρχὴ ποιοῦσα ἐκ τῶν ἀρειανῶν, κατ' οἷον οἰκονομίαν δέχεται τοὺς λαβόντας ἐκτὸς αὐτῆς ΤΥΠΟΝ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ, μόνον διὰ τῆς μετανοίας καὶ τοῦ Ἁγίου Μύρου. Ἄλλο ὅμως βάπτισμα καὶ ἄλλο τύπος βαπτίσματος. Ὁ δεχθεὶς τύπος βαπτίσματος δὲν εἶναι μυστήριον, εἶναι ψιλὸν σύμβολον, τὸ ὁποῖον δύναται διὰ τῆς ὁμολογίας τῆς ὀρθοδόξου πίστεως νὰ καταστῇ χαρισματικὴ πραγματικότητα. Δύναται, λοιπὸν, ἡ Ἐκκλησία ν' ἀξιοποιήσῃ ἕνα σύμβολον, τὸ ὁποῖον ὅμως χωρὶς τὴν ἐπέμβασίν της δὲν θὰ εἶχε καμμίαν ἀξίαν. Ἀπὸ αὐτοῦ ὅμως τοῦ σημείου, μέχρι τοῦ νὰ λέγομεν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει ὡς ἔγκυρα βαπτίσματα ἐκτὸς αὐτῆς, ὑπάρχει τεραστία διαφορά.

5. Η ΙΔΙΑ ΠΙΣΤΙΣ

Μὰ με ποίους ἔχομεν τὴν «ἰδίαν πίστιν» Μακαριώτατε; Μὲ τοὺς Ἀγγλικανούς, μὲ τοὺς Ὁρθολογιστάς, μὲ τοὺς πολωνίμους Διαμαρτυρομένους, μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς ἢ μὲ τοὺς Μονοφυσίτας καὶ Νεστοριανούς; Εἰς τί τάχα συμφωνοῦμε μὲ ὅλους αὐτούς; Εἰς τὸ Πρόσωπον τοῦ Κυρίου, τῆς Ἁγίας Θεοτόκου, εἰς τὴν φύσιν καὶ ἰδιουσιστασίαν τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν φύσιν τῶν μυστηρίων, εἰς τὰς σχέσεις Γραφῆς-Παραδόσεως Ἐκκλησίας, ἢ μήπως εἰς τὴν Χάριν, εἰς τὴν δημοσιότητα, εἰς τὴν πτώσιν, εἰς τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα κλπ. κλπ., ποῦ τέλος πάντων δυνάμεθα νὰ συναντηθῶμεν ἀπὸ κοινοῦ;

6. ΤΟ ΙΔΙΟΝ ΑΓΙΟΝ ΠΟΤΗΡΙΟΝ

Δηλαδή διὰ τὸν Μακαριώτατον ἢ κοινὸν ψαμὸν σύμβολον ψιλὸν τοῦ Λεοποτινοῦ Σώματος τιγγάται ἢ σῶμα Χριστοῦ, ἐν καὶ τὸ αὐτό. Εἴτε ὁ ἄρτος καθαγιαίνεται καὶ μετουσιεῖται (ὅλο τὴν ἔννοιαν τῆς

μεταβολῆς), ἢ ὁ ἄρτος χρησιμεύει ὁλόως ὡς φορεῖον καὶ δοχεῖον τοῦ Κυριακοῦ σώματος, δηλαδή ἡ γ ε ὕ σ ι ς εἶναι οὐσιαστικὴ ἢ συμβολικὴ καὶ εἰκονικὴ εἶναι... τὸ ἴδιο πράγμα! Ὅσον δὲ ἀφορᾷ εἰς τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς, τὸ ἴδιον εἶναι ἕνα ποτήριον ποῦ εὐλογεῖται ἐφ' ἑνὸς κληρικοῦ καὶ ἕνα ἄλλο ποῦ καθαγιαίνεται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιον; Εἶναι λοιπὸν τὸ ζήτημα τῆς Ἐκκλησίας ἐκ τῶν χρηζόντων ἀποχωρηματισμοῦ;

Τι καὶ τί δὲν ἀκούει κανεὶς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ποίους, εἰς τὸν αἰῶνα τῆς ἀποστασίας καὶ τοῦ γενικοῦ ἐκφυλισμοῦ εἰς τὸν ὁποῖον ζῶμεν; Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτό. Οἱ λατίνοι εἰς τὰ λειτουργικὰ των βιβλία διακηρύττουν, ὅτι ὄχι μόνον ὁ ἄρτος μεταβάλλεται εἰς ἐσφαγμένον σῶμα ὡς ἡμεῖς παρελάβομεν καὶ ὁμολογοῦμεν, ἀλλὰ ὅτι ὁ Χριστὸς πραγματικῶς «σφάττεται» ἐκ νέου (ὅρα Λειτουργικὸν τῶν Οὐνιτῶν τῆς Βυθίου) ἐν ἀνταδέσει μετὰ τὰ ὅσα διδάσκει ἡ πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴ. Ὅχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ διατείνονται ὅτι ἡ Θουσία αὐτῇ ἐπιτελεῖται (ὡς καὶ εἰς τοὺς εἰδωλολάτραις) πρὸς «κατευνασμόν» τοῦ Θεοῦ (ὅρα καθημερινὸν καὶ ἑσπερινὸν Συνέκδημον τοῦ Βενεδικτίνου Ντόμ Γκασπάρ Λεφεβύρ). Εἶναι λοιπὸν κατ' αὐτοὺς κάτι ποῦ γίνεται διὰ τὸν Θεὸν ὡς νὰ εἶχε ὁ Θεὸς ἀνάγκην αὐτοῦ, καὶ οὐχὶ ἀποκλειστικῶς ὡς Δῶρον τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ὡς «φάρμακον Ἀθανασίας, ὡς ἐφόδιον Ζωῆς αἰωνίου». Καὶ τί νὰ εἴπωμεν διὰ τὰς λειτουργικὰς ἀκροβασίας τῶν λατίνων καὶ τὰς σοφιστείας των; Ἀφήρεσαν τὸ Ποτήριον ἐκ τῶν λαϊκῶν ἱσχυριζόμενοι ὅτι «ἀφοῦ ὑπάρχει σῶμα, ἡ ὄστια, ἀσφαλῶς ὑπάρχει καὶ αἷμα». Ἐ! καλὰ, ἄνθρωποι μου, τότε γιατί καὶ ὁ παπᾶς σας νὰ μὴ κοινωνῇ με ὄστιαν μόνον, ἀκολουθώντας τὸν αὐτὸν συλλογισμόν; Δηλαδή τὸ ποτήριον ποῦ ὁ κληρικὸς ἐκένωσε εἰς τὸν στομαχόν του, θαυματουργικῶς ἄρα γε μετεβιβάσθη εἰς τὰς ὄστιαι; Ἀς ἀφήσωμεν πάλιν, ὅτι ἀπὸ ἄλλην ὄστιαν μεσολαμβάνει ὁ ἱερεὺς των καὶ ἀπὸ ἄλλας ὄστιαι οἱ πιστοί, ἀναρροῦντες τὸ τοῦ θείου Παύλου: «ἐκ τοῦ ἑνὸς σώματος μετέχομεν οἱ πολλοί». Λειτουργικῶς αἱ ὄστιαι τῶν λατίνων μῶλις καὶ μετὰ βίας δύνανται νὰ συγκροθῶν μετὰ τὸ ἰδικόν μας ἀντίδορον. Καὶ ὅμως διὰ τὸν Μακαριώτατον εἶναι... τὸ ἴδιον ποτήριον.

Ἐπιτίει ὅμως ὁ Μακαριώτατος ὅτι ὅλα αὐτὰ θὰ ἀποχωρηματισθῶν. ἴσως. Ὅχι ὅμως ἀπὸ τὸν «Ἥμιον τῆς Ἀγάπης» ἡγοῦν τὸν Χριστόν, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν θέρημν τῶν παθῶν καὶ τὴν ἀδιαφορίαν τῶν πιστῶν, ὅσον καὶ τῆς ἱεραρχίας.

Ἐὰν ὅμως ὁ Μακαριώτατος νομίσῃ ὅτι ἀπεμακρύνθη τῆς «ἀρχαίας πίστεως», δὲν ἔπρεπε νὰ ἀναμένη τὴν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ἁγίου Μάρκου ἀνοδὸν του, διὰ νὰ ἐπανέλθῃ. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι Πατριάρχης καὶ νὰ εἶναι μακρὸν τῆς «ἀρχαίας πίστεως»;

Αὐτοῦμεθα ν' ἀκούομεν τοιαύτας βλασημίας ἀπὸ ἑνὸς ὁποῖος φέρει τὸν τίτλον τοῦ: 13ου τῶν ἀποστόλων, ποιμένος ποικίλων, πατὴρ πατέρων. Καὶ ποῦ εἰμῆθα εἰσέτι; Πάντα ταῦτα εἰσὶ «ἀρχαὶ ὡδίων».

Ἐλεος Κύριε, Ἐλεος ἐπὶ τὸν λαόν Σου καὶ ἐπὶ τὴν κληρονομίαν Σου. ΑΜΗΝ.

Ἑπαινοὶ ὑπερβολικοὶ

Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς 20ετηρίδος ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου ἔλαβον χώραν πανηγυρικαὶ ἐκδηλώσεις εἰς τὸ Φανάρι καὶ εἰς ἄλλας ὑπαγομένους εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον Ἀρχιεπισκοπὰς καὶ Μητροπόλεις.

Ἀπεστάλησαν ἐπίσης χιλιάδες εὐχετηρίων τηλεγραφημάτων ἀρχηγῶν ἐκκλησιῶν καὶ κρατῶν ὡς καὶ ἄλλων προσωπικοτήτων.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ ὁ πρῶτος τῇ τάξει Μητροπολίτης Χαλκηδόνος Μελίτων ἐξ ὀνόματος συμπάσης τῆς Ἱεραρχίας τῆς ὑπαγομένης ἀμέσως ἢ ἐμμέσως εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον προσφωνῶν τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην εἶπε μεταξύ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «Ἀσκητὴς καὶ δέσμιος μετὰ Παύλου εἰς σεαυτὸν διὰ Χριστόν, ἐλεύθερος ὅμως ἐν Χριστῷ καὶ ἐν τῇ φιλελευθερίᾳ τῆς Ὁρθοδοξίας πνεύματι, διὰ τοὺς ἄλλους ἔστις ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας ὡς δομικὸς κίον ἀσάλευτος, καὶ ἐπορεύθης ὡς προφηταπόστολος, τὰ μέλλοντα ὁρῶμενος καὶ εὐαγγελιζόμενος καὶ πράττων... Ἐστάθης ὁ ἄξιος ἀρχηγὸς τῆς Ὁρθοδοξίας... Ὁ ἅγιος καὶ μέγας Πατριάρχης τοῦ αἰῶνος, ὁ κῆρυξ τῆς ἀληθείας, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης».

Ἀποροῦμεν καὶ ἐξιστάμεθα διὰ τὰ τοιαῦτα ἐγκώμια καὶ τοὺς διθυραμβικοὺς ὕμνους τοῦ Μελίτωνος καὶ ἀποροῦντες διερωτῶμεθα: «Ἐστάθῃ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἄξιος ἀρχηγὸς τῆς Ὁρθοδοξίας; εἶναι τῇ ἀληθείᾳ ὁ ἅγιος καὶ μέγας Πατριάρχης τοῦ αἰῶνος;». Ἀπαντῶντες εἰς ταῦτα λέγομεν: «ἐὰν πράγματι ἦτο, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ παρεκκλίνῃ οὐδὲ κατὰ μίαν κεραίαν τῶν Ὁρθῶν Δογμάτων, τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων καὶ τῆς Διδασκαλίας τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκεῖνος συμπροσέχεται καὶ συλλειτουργεῖ μετὰ τῶν αἱρετικῶν παρὰ τοὺς Ἱ. Κανόνες, περιπτύσσεται καὶ ἐναγχαλίζεται τὸν Πάπαν καὶ τὸν ἐγκωμιάζει πολλάκις ὡς νὰ ἦτο Ὁρθόδοξος Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας, διακατέχεται ὑπὸ τοῦ ἀπαισίου πνεύματος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὁ ὁποῖος εἶναι καθαρὰ πλάνη καὶ αἵρεσις καὶ εἶναι ἔτοιμος ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν νὰ ἀπεμπολήσῃ τὴν ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν ἀντὶ πινακίου φακῆς. Ἄς μὴ τὸν ἐγκωμιάζουν λοιπὸν οἱ ἑνθερμοὶ ὑποστηρικταὶ τοῦ μὲ ἐπαίνους τόσον ὑπερβολικοῦς, διότι «ὁ π ι σ τ ὸ ς τ ο ὗ Κ υ ρ ῖ ο υ λ α ὀ ς» ὁ ἐχόμενος στερρῶς τῶν Ὁρθῶν Δογμάτων καὶ Παραδόσεων καθὼς καὶ πάντες οἱ ὀγιῶς καὶ εὐσεβεῶς φρονούντες περὶ τὴν Πίστιν Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας ἔπαυσαν νὰ τὸν ἐκτιμοῦν, νὰ τὸν θεωροῦν «ἄξιον

Ἀρχηγὸν τῆς Ὁρθοδοξίας» καὶ ἄξιον τῆς ὑψίστης ἀποστολῆς του. Ἄς μετανόησῃ καὶ ἄς ἀνανήψῃ, διότι ἀντὶ Προστάτης καὶ Ὑπέρμαχος ἔγινε προδότης τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑπὲρ ἧς ἐχύθησαν ποταμοὶ αἱμάτων. Ἄς λάβῃ ὑπ' ὄψιν του, ὅτι οὐδεὶς θὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἐὰν κάμῃ τὴν ἔνωσιν μὲ τοὺς Δυτικούς, διότι ἡ ἔνωσις τότε μόνον θὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ ὑπὸ τῶν Ὁρθόδοξων, ἐὰν οἱ πεπλανημένοι, δηλαδὴ οἱ Δυτικοὶ μετανόησουν καὶ προσέλθουν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, τῆς Μᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς, Ἀποστολικῆς, Ὁρθόδοξου κατ' Ἀνατολὰς Ἐκκλησίας.

Ἄς προσέξῃ, ἄλλως θὰ εἴπῃ μεταμελημένος ἐὰν προδώσῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν: «οὐδὲν ἔ π ο ι ἡ σ α μ ε ν».

Τὰ Ναρκωτικά

Συντελοῦν τὰ μέγιστα πρὸς τὴν ἠθικὴν σήψιν τὰ ναρκωτικά καὶ τὰ ἄλλα διεγερτικά πρὸς τὴν ἀκολασίαν. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἡ κειμένη νομοθεσία τιμωρεῖ αὐστηρῶς τοὺς λαθρεμπόρους τῶν τοιούτων συσκευασμάτων. Ἐκεῖνα ὅμως, τὰ ὁποῖα προξενοῦν τὴν μεγαλύτεραν καταστροφὴν εἰς τὴν νεότητά εἶναι τὰ αἰσχρὰ θεάματα, ἀναγνώσματα καὶ ἀκούσματα, τὰ ὁποῖα μένουν σχεδὸν ἀνεξέλεγκτα καὶ ἀτιμώρητα. Εἶναι παράδοξος ὄντως ἡ νοοτροπία ὧν μας εἰς τὸ σημεῖον αὐτό. Ἴσως διότι ὑπάρχει ἐντὸς ἡμῶν συγγενὲς τι πρὸς τὰ τοιαῦτα, ἀκαθόριστον εἰς τοὺς πολλοὺς, τὸ ὁποῖον ὅμως εἶναι ἔνοχον ἀπέναντι τοῦ Παναγίου Θεοῦ, τοῦ ἐτάζοντος καρδίας καὶ νεφροῦς, καὶ τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ πρωταρχικὴ τῆς ἀκολασίας αἰτία. Ἄς καθαρίσωμεν, ἡμεῖς πρῶτοι, τοὺς ἑαυτοὺς μας «ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος καὶ ὡς ἐπιτελέσωμεν ἁγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ» κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Μακαρίου Παύλου, διὰ νὰ εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ βοηθήσωμεν καὶ τοὺς ἄλλους.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ μας «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» εὐρίσκεται εἰς τὴν λίαν δυσχερῇ θέσιν νὰ ἀναγγεῖλῃ, ὅτι διακόπτει τὴν ἀποστολὴν τοῦ περιοδικοῦ εἰς τοὺς κ.κ. συνδρομητάς, οἵτινες δὲν θὰ σπεύσουν νὰ ἀποστείλουν τὰς συνδρομὰς των μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1968.

Καὶ τοῦτο λόγῳ οἰκονομικῶν ἀναγκῶν.

ΣΥΧΟΝΟΤΑ και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ἀντιπρόεδρον Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως
κ. Στυλιανὸν Παττανὸν

Ἐνταῦθα

Ἐξοχώτατε ἐπὶ ἐπετείῳ ὀνομαστικῇ ἡμῶν ἑορτῇ κατὰ τὸ πάτριον Ὁρθόδοξον ἑορτολόγιον σύμπασα ἡ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία εὐχεται ὑμῖν ἔτη πλείστα καὶ ὑγιεινὰ ἐπ' ἀγαθῇ τῆς φιλάτης ἡμῶν πατρίδος.

† Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Αὔξέντιος

Ὅμοιον τηλεγράφημα ἐστάλη ἀργότερον καὶ εἰς τὸν κ. Νικόλαον Μακαρέζον, ὑπουργὸν Συντονισμοῦ.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 6 Δεκεμβρίου ἡμέραν Πέμπτην, ἑορτὴν τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου τοῦ θαυματουργοῦ πανηγυρίζουν: 1) Ἡ Ἱ. Μονὴ τοῦ Σεβ. Διακλείας κ. Ἀκακίου δι' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας, 2) ὁ ὁμώνυμος Ἱ. Ναὸς Μενιδίου δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας, 3) ὁ τρισυπόστατος Ἱ. Ν. Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ταμπουρίων, 4) ὁ ὁμώνυμος Ἱερὸς Ναὸς Κορυδαλλοῦ καὶ 5) ὁ ὁμώνυμος Ἱ. Ναὸς Χαϊδαρίου.

Τὴν 12 Δεκεμβρίου, ἡμέραν Τετάρτην, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος τοῦ θαυματουργοῦ πανηγυρίζουν δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας, οἱ ὁμώνυμοι Ἱ. Ναοὶ Σαλαμίνος καὶ Λαμίας.

Τὴν 27 Δεκεμβρίου ἡμέραν Πέμπτην, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Πρωτομάρτυρος καὶ Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου πανηγυρίζει δι' ἀρχιερατικῆς χοροστασίας τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγίου Ἀποστ. Μάρκου παρὰ τὸ Μαρκόπουλον Ἀττικῆς.

« Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ :

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 638.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Υπεύθυνος συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίρμπας
Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμαὶ 15. —
Ἔτησίαι » 30. —

Ἑξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια 2
Ἔτησίαι » 4

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 2

ΕΙΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΕΝΑΡΕΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

Ὁ ἐξ Ἁγίου Ὄρους Μοναχὸς Ἀγάθων προσέφερεν ὑπὲρ τοῦ Οἰκοτροφείου 1.000 δρχ. εἰς μνήμω-
σιν τοῦ υπερῆλικος ὑποτακτικοῦ του, Μοναχοῦ γέ-
ροντος Ἰγνατίου, ὅστις ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ τὴν 1ην
Ὀκτωβρίου 1968 εἰς ἡλικίαν ἐνενήκοντα ἐτῶν.

Προσελθὼν εἰς τὴν Ἱερὰν Σκήτην τῶν Κατουνα-
κίων εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην, καθ' ἣν τὰ πάντα κατὰ
τὸν Ψαλμωδὸν εἶναι « κ ό π ο ς καὶ π ό ν ο ς » διὰ
τὸν ἄνθρωπον, ἠγωνίσθη ὑπὲρ δύναμιν καὶ ἐπέδειξε
διαγωγὴν ἀρίστου καὶ ἀφωσιωμένου ὑποτακτικοῦ ἐπὶ
πενταετίαν. Εἴη ἡ μνήμη αὐτοῦ αἰωνία.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ ἡμεροδεῖκται τοῖχου καὶ τσέπης τοῦ ἔτους
1969 ἐξετυπώθησαν ἐφέτος μὲ πλουσίαν καὶ ἐκ-
λεκτὴν ὕλην.

Παρακαλοῦνται, ὅθεν οἱ ἐφημέριοι καὶ οἱ
Πρόεδροι τῶν ἐνοριῶν, Κοινοτήτων καὶ Παρα-
ρτημάτων Ἑλλάδος καὶ Ἑξωτερικοῦ, ὅπως δια-
διδάσωσιν ἀμέσως τὰς παραγγελίας των.
Τὸ προεῖν τούτων θὰ διατεθῇ διὰ τὴν ἀποπερά-
τωσιν τοῦ Οἰκοτροφείου μας.

Τιμαὶ ἡμεροδ. Τοῖχου δρ. 10 τσέπης δρ. 3
καὶ καρτελλῶν ἀναρτήσεως ἡμερολογίου τοί-
χου δραχ. 3.

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν εἰς τὸ ἀμερικανικὸν περιοδι-
κὸν Register (τῆς 31 Μαρτίου 1968) τῆς εἰδήσεως,
ὅτι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀθηναγόρας εἶναι Μασ-
σῶνος, ἦτο εὐλογον πολλοὶ πιστοὶ νὰ περιμένουν κάποια
διάφευσιν ἢ ἐπιβεβαίωσιν τοῦ Φαναρίου. Δυστυχῶς ὁμως,
ὅπως καὶ εἰς περίπτωσιν τῆς εἰς Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας δη-
μοσιευθείσης πληροφορίας, ὅτι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρ-
χος τυγχάνει καὶ ἐνθερμος πνευματιστής, ἢ προαναφερθεῖ-
σα εἶδησις δὲν διεφεύσθη μέχρι σήμερον.

(Ὁρθόδοξος τύπος Νοεμβ 1968)

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ

Τὴν 21ην Νοεμβρίου ἐ.ξ. ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ
Σεβ. Ἁγίου Διακλείας κ. κ. Ἀκακίου, εἰς διάκονον ὁ
Καλλίνικος Μοράτογλου καὶ τὴν 25ην τοῦ αὐτοῦ μη-
νὸς εἰς ἱερέα εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Εὐαγγελισμοῦ Μελισσο-
χωρίου Θηβῶν.